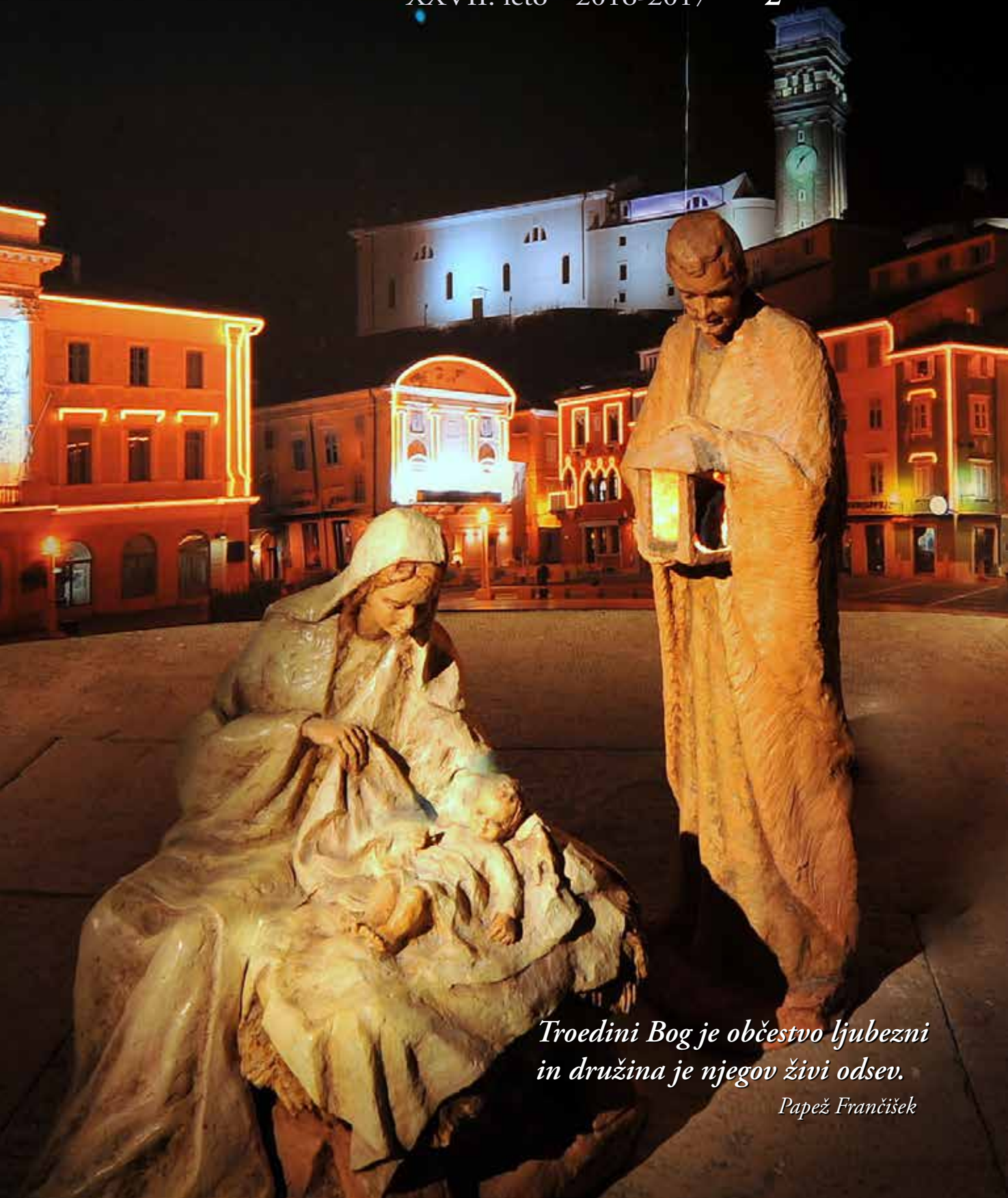

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXVII. leto • 2016-2017 2

*Troedini Bog je občestvo ljubezni
in družina je njegov živi odsev.*

Papež Frančišek

Kazalo

- 3 Uvod
- 4 Duhovni pogledi
- 10 Papež Frančišek Frančiškovim
- 12 Svetopisemske ikone
- 14 Luč svete Klare
- 15 Pogovor
- 19 Brezmadežna
- 22 Biseri molitve
- 24 O Assisiju
- 27 30. obletnica Duha Assisija je blizu
- 30 Frančiškov svetni red
- 31 Otroci med nami
- 33 Med minoriti
- 35 Reportaža
- 37 In memoriam
- 38 Obvestila

Naslovnica: Sredi mesta puščava odnosov. Sredi vpijočih božičnih lučk pomanjkanje svetlobe v srcih. Najmočnejše Luči – Kristusa, ki samotno vztraja in nemo sveti sredi trga v ta izpraznjeni čas in prostor in ki zmore edina nahraniti lakoto hrepenenja po ljubezni in pristni radosti – ni mogoče nadomestiti z nobeno umetno lučjo. Ta Luč se je rodila v sveti družini, ki simbolno nakazuje, da se polnost smisla življenja lahko začne le v družini, ki predstavlja enega od žarkov Božje ljubezni v ta svet.

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

– nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami
in BREZMADEŽNA. Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Dorica Emeršič, p. Martin Gašparič,
p. Danilo Holc, p. Milan Kos, prov. minister, p. Jože Osvald, Urška
Poslek, p. Andrej M. Sotler, p. Damjan Tikvič, p. Dominik Tikvič,
p. Janez Šamperl

Glavni urednik: p. Danilo Holc

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, prov. minister

Tehnični urednik: p. Tomaž Majcen

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Metod Perme, Metod Trajbarič in arhiv

Lektorica: Hedvika Dermol Hvala

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana (Patricija Belak)

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Trubarjeva 80, 1000 Ljubljana

Elektronska pošta: danilo.holc@rkc.si

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

ISSN 1854-7990

Vsaka ljubezen ima svoj izvor v Bogu, ki je ljubezen sama

Vsaka ljubezen ima svoj izvor v Bogu, ali pa ni ljubezen. Človek je sam iz sebe ni zmožen ne dajati in ne prejemati.

Spoznavamo oz. doživljamo več vrst ljubezni. Zgodaj sem ugotovila, da ljubezen ni sama po sebi umevna in da naše predstave o njej velikokrat niso realne. V otroških letih sem bila »zaljubljena« v svojega bratranca. Na vso moč. Vse, kar je naredil, je bilo zame čudovito. Nekega dne pa me je zanesla otroška hudomušnost in sem se norčevala iz njegovega pozornega poslušanja pridige pri maši, ki jo je spremljal odprtih ust. Norčevanje se mi je bridko maščevalo, ker mi ga je vrnil s krepko zaušnico, ki je vse moje oboževanje sesula v prah. To je moj prvi spomin na minljivost čustev ljubezni. Potem sem imela, poleg svojih staršev in mnogih prijateljev, silno rada svojega kateheta. Rada sem ga imela kot duhovnega očeta, ki sem ga občudovala. Ta ljubezen ni bila nikoli razočarana, hvala Bogu, čeravno ni ostala ves čas enako občudujoča. Sčasoma sem tudi pri njem ugotavljala napake, vendar ne tolikšne, da bi se mi še ta ljubezen sesula v prah. Potem sem bila zaljubljena v tega ali onega sošolca, kakor hitro pa sem pri njem začutila odziv, je bilo moje zaljubljenosti konec. Nato so sledila leta, ko sem se videla v samostanu, pa v misijonih, pa ... Nekega dne, ko sem sanjerala, koliko črnčkov bom spreobrnila, me je prizemljila moja pokojna mama, ki me je postavila na trdna tla z besedami: »Veš kaj, punca, najprej poskrbi za red v svoji sobi, nato pa lahko sanjariš.«

Potem pa je prišel nekdo, ki se je zaljubil vame, jaz pa v njega ne, a sem v srcu močno čutila glas, da je pravi zame. Kaj pa zdaj? Kaj bo z mojimi misijoni, kje je moja pot? Komu ver-

jeti? Notranjemu glasu ali svojim željam? Ljubezen je odločitev in takrat, ko se odločiš za ljubezen svojega življenja, mora v srcu nekaj umreti. Kaj? Vse drugo, kar ni ta ljubezen. Tako se je tudi zgodilo. Ne naenkrat, ampak polagoma. Bolj ko je, velikokrat zelo boleče, umiralo vse, kar ni bilo v službi te ljubezni, bolj je ta ljubezen rasla in postajala rodovitna. Leta so minevala, z ljubeznijo sva sprejemala otroke, midva pa sva bila vedno bolj eno, vedno bolj sva se veselila medsebojne bližine, vedno manj energije sva porabila za dogovarjanje in glajenje bodic, ob katerih sva se velikokrat ranila. Lahko rečem, da je najina ljubezen doživela vrhunec med njegovim odhajanjem. Potrebovala sva leto in pol težkega umiranja vsega tistega, kar ni bilo ljubezen, da sva dozorela. V nočeh, polnih teme in obupa, me je bodrila misel, da svojega najdražjega prepuščam v Božje naročje, v bližino Ljubezni, v Ljubezen samo. Ko se je izpolnilo, je ostal mir in zavedanje: opravila sva dobro delo. V svoji nepopolnosti sva izpolnila svoj tek in ohranila vero. Ljubezen pa se nadaljuje, saj ljubezen premaga smrt. Ne v enaki obliki kot prej, ker ni potrebno več skrbeti za človeške ozire najine ljubezni, saj ga gledam zveličanskega, ampak v pričakovanju ponovnega združenja v večni slavi, kjer se ne bomo ne ženili in ne možile, ampak se bomo samo veselili drug drugega.

Ta vidik mi je še posebej blizu. Vedno me namreč zelo boli, kako je beseda ljubezen zlorabljena, poleg nje pa tudi pojem prijatelj, velikokrat tudi brat ali sestra. V svojem življenju sem imela in še imam veliko prijateljev in prijateljic, s katerimi se imamo iskreno radi, brez sence skrite misli, ki bi bila obrnjena v dvomnost. V tem vidim predokus nebes.

Rodovitnost ljubezni pa je očitna: ko je umrl, sva imela enega vnuka, danes, po petih letih, je na poti trinajsti, trije pa so že v nebesih. Bog, hvala! To je ena vrsta rodovitnosti ljubezni, jih je pa še veliko. Odkrivam jih še na svoja stara leta in upam, da presenečenj še ne bo tako hitro konec. Pravzaprav upam, da jih sploh nikoli ne bo konec, saj če je obljubi verjel sveti Pavel, ne vem, zakaj ne bi še jaz, da »/č/esar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo« (1 Kor 2,9).

Doroteja Emeršič

Ljubezen nikoli ne mine

P. Martin Kmetec

Film Andreja Tarkovskega *Andrej Rubljev*, ki je skoraj v celoti narejen v črno-beli tehniki, se zaključí v barvah – vidimo ikono Svete trojice in slišimo Pavlovo himno ljubezni. Iskanje notranjega miru, smisla življenja in dokončne osvobodajoče resnice se za Andreja Rubljeva, avtorja ikone in glavnega junaka omenjenega filma, po dolgem romanju in iskanju zaključí v videnju Svete trojice.

Himna ljubezni svetega Pavla, ki jo zapiše v prvem pismu Korinčanom (pogl. 13), je himna Kristusu, ki je najvišje uresničenje Božje ljubezni, njeno utelešenje, to pa se je zgodilo v učlovečenju Božjega Sina, njegovem trpljenju in smrti na križu. Kristus nas uvaja v skrivnost Božje ljubezni s svojim vstajenjem, ki daje človeškemu bivanju dokončni smisel. Za človeka ne more biti drugega smisla, tega se je globoko, do svojih korenin zavedal sv. Frančišek.

Frančišek v *Oporoki* omenja svoje izkustvo med gobavci. Srečanje z gobavcem je najprej dejanje usmiljenja v odnosu do tega reveža v njegovem razpadajočem stanju, do človeka kot takega v svojem uboštvu; je temeljni dogodek, ki spremeni Frančiškovo pot. Srečal je človeški obraz, sredi trpljenja, vendar v njem spoznal edinstvenost vsakega človeškega bitja, tudi svojo lastno, in s tem v zvezi svoj poklic. In ker je tako edin kot Bog sam, ga Gospod privede predse, k svetemu Damijanu, kjer doživi Obraz z živimi očmi Zveličarja, ki ima blagohotni izraz Božje ljubezni. Luč tega obraza bo razsvetlila temine njegovega srca.

Vsak človeški obraz – skrivnostna navzočnost človeka, me vabi k uresničevanju sebe samega. Trditi smemo,

da se moremo popolnoma uresničiti le v odnosu do bližnjega; najvišja oblika medčloveškega odnosa pa je ljubezen; v življenju nasploh, v zakonskem življenju, v redovnem ali drugi obliki samskega življenja. "Ljubezen nikoli ne mine," pravi sveti Pavel. Naša človeška ljubezen, ki jo imamo do bližnjega, je edino, s čimer se dotikamo večne Ljubezni, ki je notranje bistvo Boga, namreč ljubezen med Očetom, iz katerega izvira, in Sinom, ki se iz te ljubezni poraja ter neizmerno veseli

svojega večnega rojevanja. "Prerošstva bodo prenehala, jeziki bodo umolknil, spoznanje bo prešlo, kajti le delno spoznavamo in delno prerokujemo" (1Kor 13, 8b). Torej, vse bo prešlo.

Kakšne so zahteve ljubezni? "Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva je ljubezen, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega. Ne veseli se krivice, veseli pa se resnice. Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane" (1Kor 13, 4–7). Jasno je, da ni vedno lahko uresničiti ljubezni, vendar ne smemo nikoli obupati, ko pridemo do ovir; te so v veliki meri v nas samih, v naši omejenosti in okrnjenosti našega čustvenega življenja. Če z vero odpremo svoje srce Gospodu, če se z vero vedno znova odločamo za nove korake v odnosu do bližnjega, nam bo Bog s svojo milostjo gotovo pomagal. Ovire so zato, da nas učijo ponižnosti in vztrajnosti, vendar je potrebno vedno znova začeti. Menim, da bi si morali omenjene vrstice Nove zaveze, pa tudi druge, ponavljati kot molitev in jih s ponižnostjo uresničevati v svojem življenju.

Bližajo se božični prazniki. Božič se zgodi vsakokrat, ko se z ljubeznijo približam bližnjemu, ko potrpi, ko Božjo besedo, ki sem jo sprejel, poskušam zavestno živeti na vsakem koraku svojega življenja. K tej ljubezni pa mi pomaga neprestana molitev, neprestano polaganje Božje besede v svoje srce in dejanja. Z nežnostjo in vztrajnostjo neprestano polagajmo Božjo besedo Svetega pisma v jasli svojega srca, tako kakor jo je polagala Marija, ko je rodila svojega Sina in našega Odrešenika.

Amoris laetitia – Radost ljubezni

Polona Kališnik

V posinodalni apostolski spodbudi s tako poetičnim naslovom – Radost ljubezni papež Frančišek opogumlja – joče nagovarja širšo družbo k uresničevanju polnega življenja v družini, v kateri je doma radost ljubezni, prostor, kjer bi znali drug drugega razveseljevati – kjer naj bi se že čutil predokus nebes. Ob pogledu na to, kako živimo, se mi to zdi ideal med zvezdami – ne za današnji prostor, današnji čas, za našo družbo. Družbo, v kateri se ne čuti, da bi bila družina vrednota v vsej polnosti. Tempo življenja nam narekuje, da smo ujeti v hitenje, potrošništvo in službene obveznosti, ki nam nalagajo nešteto nalog in kradejo čas. Namesto tega bi lahko čas v miru preživeli z najdražjimi, z ljubim življenjskim sopotnikom, z otroki, ki so nam bili položeni kot dar v naša življenja. Mediji nas zasipajo z reklamami ter ponujajo veselje in navidezno srečo v nakupih, materialnih dobrinah. Vrtinec današnjega časa nas oddaljuje od bista, od sreče, ki nas budno spremlja, a se nam ne vsiljuje. Mama si v marsikateri službi težko privoščiti bolniški dopust, ko njen otrok zboli. Takoj je deležna posmeha sodelavcev, godrnjanja nadrejenih. Kako naj v takih pogojih z veseljem in brez strahu, brez stresa opravlja svoje delo? Kako naj pride domov, ne da bi prinesla s seboj nahrbtnik »navlake« iz službe, ki se žal velikokrat odraža tudi v odnosih doma? Kako naj sproščeno, z umirjenimi kretnjami in besedami vzgaja otroke in jim je zgled? Ko pa jo bremeni toliko skrbi, ali bo v službi vse naredila prav, da je ne bodo naslednji mesec odpustili. Saj si tega ne more privoščiti! Doma ima otroke, za katere mora skrbeti, pa položnice, ki vsak mesec neusmiljeno čakajo na plačilo.

Kolegica mi je pripovedovala, kako se je v mestu ustavila, da bi videla nevesto v poročnem avtu. Vendar jo je popolnoma presenetilo, ne presenetilo, šokiralo, saj sta iz avta stopila dva moška, par, ki sta se tisti dan poročila.

la. Na srečo ne cerkveno, če se sploh lahko tako izrazim. Ob tem se je počutila nerazumljeno; v svojem bistvu je čutila, da to ni prav. Ugotavljala je, da je v svojem razmišljanju konservativna. Vemo, kaj je prav, kaj je dobro za človeka, saj je v nas vsajeno, saj smo ustvarjeni po Božji podobi. Pa vendar, kam nas pelje ta čas, kam nas pelje ta družba?

Kako naj bosta zakonca drug drugemu dar, če ju pestijo skrbi, kako preživeti? Če se zaradi vsakodnevnih družbenih pritiskov ne moreta umiriti? Kako naj gojita najvišjo obliko prijateljstva, kar zakonska ljubezen je? Kako naj otroke ljubeče vzgajata v svobodne, samozavestne, pokončne, zrele ljudi, ki bodo vedeli, kaj je njihov smisel, njihovo poslanstvo?

Papež Frančišek nas v posinodalni apostolski spodbudi lepo spomni, da ni idealnih družin, da ni idealnih odnosov. Vendar pa izpostavi in opomni, da se je za vsak odnos – tako v družini kot tudi v družbi – treba truditi in ga nenehno graditi. In da je to življenjsko. Kot primer navaja Sveto pismo, v katerem je zapisanih veliko prilik, ki nakazujejo ranjene odnose, npr. prilika o cestnarju ali prešuštnici ... A ravno s primeri iz Svetega pisma želi poudariti, da je Bog tam, kjer je ranjeno srce. Če je vera v Boga, se da, le vztrajati moramo. Že papež Leon je l. 1891 v svoji prelomni okrožnici *Rerum Novarum* pozval k novi solidarnosti v družbi, ki bi temeljila na Božji ljubezni do vse človeške družine. Tako tudi primeri iz zgodovine govorijo, da družba ni bila nikoli idealna. Odnosi so se v različnih časovnih obdobjih zaradi raznih vplivov in interesov vedno obračali stran od Boga. Papež Frančišek želi družbo opogumiti in izpostaviti družino kot vrednoto, ki ne sme delovati kot »zaprtro jedro« in biti sama sebi zadostna, ampak mora delovati navzven.

V družini sta najprej zakonca, v njunem odnosu je mešanica upanja in bojev, trenj in počitka, bolečine in olajšanja, zadovoljstev in hrepenenj, nadlog in radosti, zmag in porazov, prijateljstvo, ki poročene pare navdihuje, da skrbijo drug za drugega, da si med seboj pomagajo. Tudi po dolgih letih zakona, ob obnavljanju začetnih obljub, lahko drug drugega ljubita in kot eno živita obogateno intimnost, dokler ju smrt ne loči. Potem so tu otroci, ki se že v družini brusijo v odnosih z brati, s sestrami, širšo družino – strici, tetami, starimi starši, bratranci in sestričnami. Vsi ti odnosi so priložnost za učenje in priprava na odnose z drugimi ljudmi. Saj mora biti družina odprta in delovati navzven. Deležna mora biti evangelizacije, prav tako pa mora tudi evangelizirati.

Žal nam realni odsev družbe kaže vse več »neurejenih

situacij«, ranjenih družin, ki potrebujejo sočutje, razumevanje in ne obsojanja. Zato je pomembna podpora in usposabljanje posvečenih služabnikov, da so družinam v oporo in vir za rast, začenši z mladoporočenci, s starejšimi zakonci, tistimi, ki so v kriznem obdobju, da se njihova ljubezen okrepi, da se jim pomaga ozdraviti rane. In prav Cerkev je lahko kraj srečanja z Gospodovim usmiljenjem, lahko deluje kot učinkovito zdravilo in hrana za vse nas. Da bi se jih vključevalo v župnijska občestva brez predsodkov. Morda prek pogovorov ti »ranjeni zakonci« ne bodo vedno srečali potrditve svojih lastnih idej in želja, zagotovo pa bodo lažje razumeli svojo situacijo in odkrili pot osebne rasti.

Družinsko življenje je pastirstvo v usmiljenju. Vsak izmed nas po svoji ljubezni in skrbi zaznamuje življenja

drugih. Vedno se nam, v naši človeški majhnosti, postavlja izziv, da bi v svojih ljubljenih, pa ne samo v ljubljениh, temveč v vseh ljudeh okoli nas, razmišljali z očmi Boga in v vsakem videli Kristusa. Kako čudovito to zveni, pa vseeno tako težko uresničljivo, kajne? A tudi papež Frančišek potrjuje, da nobena družina ne pade iz nebes popolna: družine morajo nenehno rasti in zoreti v sposobnosti LJUBITI. Vsi smo poklicani k temu prizadevanju, da le ne bi izgubili poguma zaradi svojih omejenosti ali celo nehali iskati polnosti ljubezni in občestva, ki ga Bog polaga pred nas.

Ko se zavemo, kaj vse nam je dano od Boga, moramo v sebi najti le pogum, da delujemo v družbi kot samozavestni kristjani, pa čeprav nam veter piha v obraz. Vse zmoremo v Njem, ki nam daje moč!

Hvaležni za preteklost in zazrti z upanjem v prihodnost – šesti del

P. Igor Salmič

V prejšnji številki smo obravnavali eno najtežjih obdobij Frančiškovih redov, od zadnje tretjine 18. stoletja pa vse do konca 19. stoletja. Prav v tej »temi« je Bog pripravil prostor za ponovni zagon, kar kažejo nekatere ključne odločitve, kot je bila vpeljava popolnega skupnega življenja pri minoritih (1891), združitev štirih vej pri frančiškanih (1897) ter silni misijonarski žar pri kapucinih (koniec 19. stoletja). Prikaz hitrega razvoja, pozneje pa tudi upada, v dvajsetem in enaindvajsetem stoletju bomo razdelili v štiri sklope.

1. Hitra številčna rast pri frančiškanih, minoritih in kapucinih do leta 1965

Klic k stalni prenovi je imel zavidljive posledice znotraj redovnih skupnosti, tesnejše bratsko življenje pa je postalo privlačna sila tudi za nove duhovne poklice. Ob tem je treba poudariti aktivno vlogo papežev, ki so spremljali, v nekaterih primerih pa tudi spodbujali k reformam redovnih skupnosti. Če pogledamo število redovnikov v svetovnem merilu, lahko govorimo o pravem »bumu«: leta 1875 je bilo na svetu 88.000 redovnikov,

leta 1900 135.700, leta 1930 pridemo že do 257.000, v času 2. vatikanskega koncila pa do neverjetnih 335.000 članov. Ženski redovi so se razvijali še hitreje, tako da leta 1957 govorimo že o enem milijonu redovnic. Tudi pri Frančiškovi redovih zasledimo zavidljivo številčno rast do 2. vatikanskega koncila: od 1888 do 1965, ki predstavlja vrhunec, se je podvojilo število pri frančiškanih (1889: 14.440; 1930: 22.004; 1965: 27.009) in kapucinih (1888: 7.628; 1930: 12.707; 1965: 15.722), pri minoritih pa potrojilo (1893: 1.481; 1930: 2.795; 1965: 4.650). Kljub grozotam prve in druge svetovne vojne ne zapazimo kakšnega upada, še več, takoj po obeh krvavih spopadih smo priča občutni rasti. Seveda je treba pri tem upoštevati posebne razmere v Srednji in Vzhodni Evropi, kjer se je z nastopom komunističnega režima redovništvo znašlo na hudi preizkušnji. Ponekod so bile redovne skupnosti celo prepovedane, drugje, tudi v Jugoslaviji, pa močno okrnjene z omejevanjem svobode delovanja. Marsikje je bilo močno prisotno preganjanje, ki je zahtevalo nemalo žrtev. Kakorkoli že, številčni in kakovostni razmah je prispeval k ustanavljanju samostojnih provinc, tudi na slovenskem ozemlju. Slovenski frančiškani, ki so do tedaj tvorili del hrvaško-kranjske province, so se »osamosvojili« že leta 1900, kapucini in minoriti pa so imeli daljšo pot: po prvi svetovni vojni so se najprej oddelili od Avstrijcev in se združili s Hrvati (1921). Samostojnost so kapucini dosegli leta 1967, minoriti pa 1972, torej ravno med pokoncilsko krizo, ko na Zahodu beležimo nemalo izstopov ter prosti pad pri duhovnih poklicih.

2. Močna misijonarska zavest

Cerkev je stopila iz osame, kamor je bila pahnjena po francoski revoluciji v liberalnih sistemih 19. stoletja. Papeži od Leona XIII. naprej so hoteli prenoviti svet s svežo močjo novega krščanstva, kar povedo že nekatera njihova gesla: »Prenoviti vse v Kristusu« (Pij X.), »Kristusov mir v Kristusovem kraljestvu« (Pij XI.) itd. Konkretni sadi ponovne aktivne prisotnosti Cerkve v svetu in redovne preнове ob koncu 19. stoletja so lepo vidni pri misijonski dejavnosti tako na domačih/evropskih tleh kakor tudi v oddaljenih deželah. Predvsem Benedikt XV. (1914–1922) in Pij XI. (1922–1939) sta močno spodbujala oznanjevanje evangelija širom sveta. Prvi je npr. leta 1917 ustanovil Kongregacijo za vzhodno Cerkev, dve leti pozneje pa je v apostolskem pismu *Maximum illud* poudaril neobhodno dragocenost misijonov ter potrebo po dobro formiranih »avtohtonih« duhovnikih, ki so bili do takrat bolj kot ne izjema. Pij XI. je šel še korak dalje, saj je leta 1925 odprl svetovno misijonsko razstavo v Vatikanu, med letoma 1926–27 pa posvetil prve kitajske in japonske škofe (Pij XII. je npr. leta 1939 posvetil prvega afriškega škofa). Omenjeni Pij XI. je posebej naročil redovnikom, naj odpirajo nove postojanke na področjih, kjer ne poznajo Kristusa, ter za zavetnika misijonov razglasil sv. Terezijo Deteta Jezusa in sv. Frančiška Ksaverija. Frančiškovi bratje so z veseljem in evforijo

odgovorili na ta klic, nekateri pa so bili v tistem času že globoko zakoreninjeni v misijonarsko dejavnost. Tukaj bi posebej omenili kapucine, ki so že na generalnem kapitlju 1884 sprejeli pomembne odločitve na tem področju pod novim generalnim ministrom Bernhardom von Andermattom, »prenoviteljem« reda. Vsaki provinci je bilo naloženo, naj odpre lastni misijon v novih deželah. Od tod izhaja močna kapucinska prisotnost npr. v Braziliji, pozneje pa še v Indiji, ki ima danes največ mladega potenciala. Tudi pri frančiškanih in minoritih zasledimo misijonsko vnemo, kot spodbuda pa jim je služila sedemstoletnica ustanoviteljeve smrti (1926). Potrebna je bila materialna podpora in misijonska formacija, zato sta se ravno v teh letih ustanovili »Misijonska unija« (*Unione missionaria*) pri frančiškanih (1922) in »Misijonska akcija« (*Crociata missionaria*) pri minoritih (1924), ki sta bili pod neposredno oblastjo generalnega ministra. Bili sta znamenji požitve frančiškove karizme in v njih so mnogi našli svoje mesto. »Misijonska akcija« je poleg priprave za misijone skrbela za intelektualno formacijo bogoslovcev na teoloških fakultetah, tako da so se v njej pogosto znašli profesorji, ki niso imeli neposredne povezave z misijoni. Kakorkoli že, misijonski duh pri minoritih je bil izredno močan in pred drugo svetovno vojno so se odprle mnoge postojanke, predvsem v jugovzhodni Evropi (Bolgarija, Albanija), Aziji (Kitajska, Japonska, Indija) in Afriki (Zambija leta 1931; drugje od sedemdesetih in osemdesetih let dalje), po njej pa še v Latinski Ameriki (Argentina, Urugvaj, Brazilija v prvih povojnih letih; v ostalih državah pa od sedemdesetih let dalje). Ni zaman ponoviti, da so za mnoge misijone skrbele province, ki so prve sprejele reformo, predloženo na generalnem kapitlju leta 1891. Iz znanih zgodovinskih razlogov (primat observantov in izgon minoritov s španskega polotoka) so bili frančiškani na mnogih misijonskih postojankah že od 16. stoletja dalje, zato ni čudno, da leta 1973 pri njih zasledimo kar 4.000 misijonarjev. V množici gorečih oznanjevalcev evangelija naj omenimo poljskega minorita in svetnika Maksimilijana Kolbeja (1894–1941), ki je v Rimu leta 1917 skupaj s šestimi sobratmi ustanovil Vojsko Brezmadežne, katere namen je bil osvojiti svet z jasnim načrtom »prenoviti vse stvari v Kristusu prek Brezmadežne«, prek osebne svetosti z izročitvijo Mariji in z oznanjevanjem trdnega nauka ter se tako zoperstaviti mlačnosti vere in modernim »krivoverstvom«, ki ga je predstavljala vodilna miselnost v svetu, predvsem prostozidarstvo. V istem duhu je Kolbe hotel evangelij širiti tudi po drugih kontinentih in tako je odprl postojanke na Japonskem (1930) in Indiji (1932). Bil je misijonar s širokim srcem in duhom, saj je oznanjal tako na tujem kakor tudi doma, pri tem pa uporabljal najmodernejša sredstva, da bi dosegel čim večje število vernikov in oddaljenih. Njegovo karizmatičnost potrjuje tudi na novo ustanovljeni samostan Niepokalanów blizu Varšave, kjer je pred začetkom druge svetovne vojne bivalo kar 785 bratov.

3. Mučenci: pričevalci vere v dvajsetem stoletju

Nobeno zgodovinsko obdobje ni tako zaznamovano s krvjo mučencev, kot sta dvajseto in enaindvajseto stoletje. Cesarji Neron, Decij in Dioklecijan se lahko skrijejo pred preganjanji totalitarističnih režimov prejšnjega stoletja in fundamentalističnih organizacij sedanjega časa. Po nekaterih podatkih naj bi bilo v vseh stoletjih skupaj za lastno vero usmrčenih okrog 70 milijonov kristjanov, od tega 45 milijonov samo v dvajsetem stoletju. Tertulijan je dejal, da je kri mučencev seme novih kristjanov, lahko pa dodamo, da tudi novih duhovnih poklicev. Eden od takih primerov je npr. preganjanje Katoliške cerkve v Mehiki med letoma 1926–1929, kjer so se katoličani branili tudi z orožjem (imenovali so jih *cristeros*). Žrtev je bilo skoraj 200.000, tudi mnogo redovnikov in manjših bratov. Med mehiškimi mučenci najdemo tudi 26 svetnikov in 14 blaženih. Bog uspe spregovoriti tudi skozi preizkušnje in trpljenje kristjanov, saj se v najbolj preganjanem mestu Guadalajari danes nahaja največje semenišče na svetu z več kot 700 bogoslovci. Podobno izkušnjo so imeli katoličani med špansko državljansko vojno (1936–1939), ki je zahtevala prek 160.000 žrtev, med njimi več kot 4.000 duhovnikov in bogoslovcev ter blizu 2.500 redovnikov. K njim lahko uvrstimo 224 frančiškanov, 94 kapucinov in 6 minoritov. Mnogi med njimi so bili v letih 2001, 2007 in 2013 uvrščeni k skupno 1500 blaženim in enajstim svetnikom. Tudi na azijskih tleh je bila prelita kri Jezusovih učencev. Leta 1900 so se Kitajci uprli tujcem, pri tem pa so stegnili roko tudi nad misijonarje, škofo in celo domače kristjane. Vseh žrtev med kristjani naj bi bilo 2418. Ker so bili apostolski vikariati na Kitajskem v rokah frančiškanov, so le-ti delili usodo Božjega ljudstva. Med njimi najdemo tri škofo, štiri duhovnike in enega redovnega brata. Cerkev je še posebej občutila preganjanje totalitarnih režimov prejšnjega stoletja (fašizem, nacizem in komunizem), ki so v Cerkvi videli nevarnega sovražnika in so jo zato hoteli podvreči lastni ideologiji. Mnogi verniki so na lastni koži občutili nasprotovanje teh sistemov – od kratenja svoboščin pa vse do usmritev, tako pred drugo svetovno vojno, med njo in tudi po njej. Osrednji figuri mučeništva, ki nekako povzemata usodo Kristusovih učencev sedanjega časa, sta sv. Terezija od Križa (Edith Stein) ter že omenjeni sv. Maksimilijan Kolbe, ki je v Auschwitzu leta 1941 umrl v bunkerju lakote namesto drugega sojetnika. Pri njem je šla misijonska dejavnost do konca; pri oznanjevanju evangelija ni ničesar pridržal zase, niti lastnega življenja. Prištejemo lahko še svetnike današnjega časa, npr. pred kratkim beatificirana minorita, p. Zbigniewa Strzałkowskega in p. Michała Tomaszeka, prva perujska mučenca, ki ju je leta 1991 usmrtila oborožena organizacija »Sendero luminoso«. Tudi v tem trenutku na mnogih predelih sveta kristjani ne morejo svobodno izpovedovati lastne vere, za kar pogosto dajo lastno življenje. Vsako leto naj bi bilo približno med 7.000 in 8.000 mučencev, ki jih ne zasledimo na nobeni naslovnici. Težko je

prodreti v skrivnosti tovrstnih človeških dram in včasih je tišina najboljši odgovor. Kljub temu pa lahko citiram nekega sirskega duhovnika, ki je dejal, da hoče morda Gospod »prečistiti« in »prebuditi« zaspano Cerkev na Zahodu ravno prek preganjanja na drugih koncih sveta.

4. Postopno zблиževanje med Frančiškovi redovi v luči 2. vatikanskega koncila (1962–1965)

Kljub številčni rasti duhovnih poklicev v prvi polovici dvajsetega stoletja se je v Cerkvi in v redovnih ustanovah čutila potreba po prenovi, po novih binkoštih. Zdelo se je namreč, da Cerkev ne gre naprej, da pripada bolj preteklosti, kot pa da bi bila nosilka prihodnosti in luč za sedanjost. Kljub živi prisotnosti na svetovni sceni se je zdelo, da se rana, ki jo je zadala francoska revolucija, še ni zacelila ter da med Cerkvijo ter modernim in sekulariziranim svetom še ni bilo sprave in solidarnosti. Koncil je hotel na novo definirati, kaj pomeni za Cerkev biti v svetu, a ne od sveta. Vnesel je veliko svežine, v uradnih dokumentih se diha drugačna govorica od preteklosti, v njih preveva želja po notranji prenovi in po bližini do vseh ljudi. Tudi pri redovnih ustanovah se je čutila potreba, da postanejo sogovorniki sveta, ne pa njegovi negativni ocenjevalci. Koncil je to željo poglobil in ji dal novega zagona predvsem v dveh dokumentih: v dogmatski konstituciji o Cerkvi *Lumen gentium* ter v dekretu o redovnikih *Perfectae caritatis*. Tu se vztraja pri potrebni vrnitvi k izvoru, h karizmi redovnih ustanoviteljev, k žlahtnemu duhu. Gre ravno za tisto držo, ki smo ji priča pri mnogih reformah manjših bratov skozi vsa stoletja, ko so posamezniki odgovorili na osnovni klic k prenovi, k prečiščevanju redovne karizme in identitete.

Nekateri pripisujejo koncilu direktno povezavo s strmim padcem duhovnih poklicev, ki sledi takoj po koncu vesoljnega zbora, predvsem na Zahodu. Razlogi so v resnici širši in veliko bolj kompleksni, saj je ravno v letih koncila in takoj po njem – in ne zaradi njega! – v svetu zapaziti nekatere močne spremembe tako na ekonomskem, političnem kakor tudi na vrednostnem in religioznem področju. Po eni strani se pospešeno širi industrializacija, s tem tudi gospodarska rast, v ta proces pa se je vključila sekularizacija ter oddaljitev od tradicionalnih vrednot. Začenja se uvajati ločitev, splav, dodati pa je treba še splošno krizo avtoritete, ki jo najbolj ponazarjajo študentski protesti širom Evrope leta 1968. Nekateri so zelo po svoje razlagali tudi sam koncil, kot da bi šlo pri tem za popoln prelom s preteklostjo.

Upad poklicev je zaznamovalo celotno Cerkev, tudi manjše brate. Najhujše je bilo prvih deset let po koncilu (1965–1975), ko pri frančiškanih (od 27.009 do 21.798) in kapucinih (od 15.722 do 12.688) beležimo skoraj 20-, pri minoritih pa dobrih 15-odstotni padec (od 4.650 do 3.887). Pri frančiškanih se trend v poznejših letih nadaljuje, sicer z manjšo hitrostjo, a vse do današnjega dne, ko red šteje 14.043 bratov. Pri kapucinih in minoritih zapazimo malce drugačen potek, saj v nekaterih

obdobjih zadnjih štirih desetletij zasledimo stabilnost oziroma celo rast. Pri kapucinih se je število od 1975 do 2005 sicer stalno zmanjševalo, a krivulja navzdol ni tako strma kot pri frančiškanih (11.717 leta 1990, 10.796 leta 2005). Za zadnjih deset let pa lahko rečemo, da se je število obdržalo, saj kapucini danes štejejo 10.786 bratov. Ne želim razglabljati o razlogih za ta razveseljivi podatek, a močna prisotnost kapucinov v Indiji in Afriki, kjer število duhovnih poklicev raste, ter zgled njihovih dveh velikih svetnikov dvajsetega stoletja sv. Leopolda Mandiča (1866–1942) in sv. Pija iz Pietrelcine (1887–1968) nista zanemarljivega značaja. Pri minoritih po letu 1975 govorimo celo o rasti (4.307 leta 1989) vse do leta 2004 (4.643), ko red doseže najvišje število, ki je praktično identično tistemu iz koncilskega obdobja. Od takrat naprej pa vse do danes smo priča manjšemu padcu (4.232). Razlog rasti po letu 1975 lahko iščemo predvsem v ustanavljanju novih postojank širom sveta (Latinska Amerika, Afrika, Azija), kjer je še danes veliko mladih duhovnih poklicev.

Ob analizi upada duhovnih poklicev po koncilu nikakor ne smemo prezreti tudi pozitivnih posledic, ki jih je pustil vesoljni zbor škofov. Govorimo lahko o pravi pomladi Sv. Duha, ki je navdihnil ustanovitev številnih novih skupnosti, manj vezanih na klasičen slog zaobljub in klavzure (npr. neokatehumeni, Prenova v Duhu, Emanuel ...). Tudi v obstoječih redovnih skupnostih – torej tudi pri manjših bratih – lahko govorimo o prenovi, o posodobitvi (*aggiornamento*), o ponovnem odkritju lepote lastne karizme in identitete, o bolj osebnem pristopu pri vzgoji, o večjem poudarku na bratstvu in s tem manjšem poudarjanju razlik med duhovniki in redovnimi brati. Vse to je vodilo k preureditvi lastne zakonodaje oz. konstitucij, posebej po letu 1983, ko je izšel novi Zakonik cerkvenega prava. Proces prenove ni nikoli končan, zato se ne čudimo, če se tudi v tem trenutku vneto pregledujejo in revidirajo zakonodajni akti Frančiškovih redov: kapucini so prenovljene generalne konstitucije sprejeli leta 2012/13, minoriti naj bi jih na naslednjem generalnem kapitlju leta 2019, frančiškani pa so v zadnjih dveh desetletjih spremenili nemalo členov svojih generalnih konstitucij.

Vsekakor je eden od najlepših sadov prenove Frančiškovi redov – v duhu asiškega ubožca in drugega vaticanskega koncila – vedno tesnejše medsebojno sodelovanje. Kar bi si še pred stotimi leti težko zamišljali, v zadnjih desetletjih postaja realnost. Ob priložnosti 750-letnice ustanovitve reda so vsi trije generalni ministri (skupaj še s tistim iz tretjega regularnega reda /-TOR/) 16. aprila 1959 pred papežem Janezom XXIII. v lateranski baziliki izpovedali lastno vero. To je dalo zalet za poznejše skupne iniciative. Ob 750-letnici Frančiškove smrti, leta 1976, so imeli vsi generalni ministri s svojimi ožjimi svetovalci (definitoriji) skupne duhovne vaje. Zelo slovesno je bilo obhajanje 800-letnice Frančiškovega rojstva (1982), ob 800-letnici ustanovitve reda manjših bratov (2009) pa so vsi Frančiškovi bratje obhajali skupni, t. i. »rogozniški« kapitelj v Assisiju. Šlo je za zgodovinski dogodek, saj česa podobnega še nismo doživeli. Prisotnih je bilo kar dva tisoč bratov. Pri skupni pripravi na 500-letnico dokončne delitve reda (2017) zgodovinarji treh redov že sestavljajo skupni pogled na preteklost in na ta način uresničujejo neke vrste zgodovinsko spravo. Največje dejanje sodelovanja pa je ustanavljanje skupne papeške Univerze (*Università Francescana*), ki je že v teku in naj bi začela delovati leta 2018.

Zaključek:

V predstavitvi zgodovine Frančiškove karizme in manjših bratov od samih začetkov pa vse do danes smo skušali slediti povabilu papeža Frančiška, ki je v začetku letu posvečenega življenja (30. november 2014 – 6. januar 2016) povabil redovnike, naj s hvaležnostjo gledajo na preteklost. V vseh osmih stoletjih – tako v svetlih kot temnih trenutkih – je Gospod znal povezati Frančiška s poznejšimi generacijami manjših bratov. Vse je poučno, vse je vključeno v blagor Božjega kraljestva in frančiškove karizme, čeprav je to včasih vsaj na začetku očem prikrito. Kakšna bo prihodnost manjših bratov? Verjetno se bo težišče preselilo v tiste predele sveta, kjer so do pred kratkim goreče oznanjali Evropejci, se pravi v Azijo, Afriko in Latinsko Ameriko, kjer je danes največ sveže moči. To bo hkrati izziv in obogatitev karizme, ki ni samo last preteklih izkušenj, temveč je vedno odprta tudi za novo. Medtem ko se hvaležno zavedmo preteklosti in z zaupanjem zremo v prihodnost, nas papež Frančišek vabi, da bi živeli z navdušenjem tudi sedanjost.

Ljubezen je potrpežljiva,
dobrotljiva je Ljubezen,
ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša,
se ne napihuje, ni brezobzirna,
ne išče svojega, ne da se razdražiti,
ne misli hudega.
Ne veseli se krivice, veseli pa se resnice.
Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane.
1 Kor 13,7

Prava ljubezen je konkretna in komunicira

P. Milan Kos

Papež Frančišek je 7. maja 2015 med jutranjo sveto mašo v kapeli sv. Marte govoril o kriterijih prave ljubezni. Jezus nam v evangelijskem odlomku pravi, naj ostanemo v njegovi ljubezni. Le-ta, kot je zatrdil sveti oče, mora biti konkretna in mora komunicirati.

Povedal je, da sta dva kriterija, ki nam pomagata razlikovati med pravo in nepravo ljubeznijo. Prvi kriterij je dejstvo, da je ljubezen bolj v dejanjih kot pa v besedah. Prava ljubezen ni tista iz telenovel, ni fantazija, niso zgodbe, zaradi katerih nam nekoliko močnejše utripa srce. Prava ljubezen je v konkretnih dejanjih. Jezus je svoje opomnil, da v Božje kraljestvo ne bodo prišli tisti, ki pravijo »Gospod, Gospod!«, temveč tisti, ki izpolnjujejo voljo njegovega Očeta, ki se držijo njegovih zapovedi. To pomeni, da je ljubezen konkretna, da je v dejanjih. Je stanovitna in ni le preprosto navdušenje. Večkrat je tudi boleča. Papež je spomnil na Jezusovo ljubezen, ko je nesel križ.

Nadaljeval je, da so dejanja ljubezni tista, ki nas jih On uči v 25. poglavju Matejevega evangelija. Kdor ljubi, dela to, kar beremo v »protokolu« poslednje sodbe: Lačen sem bil in si mi dal jesti. To je »konkretnost«, je še enkrat poudaril papež Frančišek. Tako kot so konkretni tudi blagi, ki so nekakšen Jezusov »pastoralni načrt«. Ena prvih herezij v krščanstvu je bila gnostična miselnost, ki je govorila o oddaljenem Bogu. V njej ni bilo konkretnosti, medtem ko je bila Očetova ljubezen zelo konkretna: poslal je svojega Sina, ki je postal meso, da bi nas odrešil.

Drugi kriterij, po katerem prepoznamo pravo ljubezen, je komunikacija. Nikoli se ne osami. Ljubezen daje iz sebe in sprejema. Tako postane tista komunikacija, ki obstaja med Očetom in Sinom ter ki jo ustvarja Sveti Duh. »Ne obstaja ljubezen brez komuniciranja, ne obstaja osamljena ljubezen.« Papež Frančišek je poudaril, da tudi redovniki in redovnice v klavzuri komunicirajo – in to »veliko«. Komunicirajo z Gospodom in s tistimi, ki

prihajajo, da bi našli Božjo besedo. »Prava ljubezen se ne more osamiti. Če je osamljena, ni ljubezen. Je nekakšna spiritualistična oblika sebičnosti, ostajanja zaprtosti vase in iskanja lastne koristi ... To je sebičnost.«

Papež je nato povzel, da ostajati v Jezusovi ljubezni torej predstavlja delovanje in sposobnost komuniciranja, dialoga tako z Gospodom kot z našimi brati. »To je tako preprosto. Pa vendar ni lahko. Kajti sebičnost in lastni interesi nas privlačijo.« In privlačijo nas zato, da ne bi delovali in da ne bi komunicirali. Jezus je o tistih, ki bodo ostali v njegovi ljubezni, dejal: »To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno.« To pa je veselje, ki pogosto pride skupaj s križem. A tega veselja, ki ga svet ne more dati, kot je dejal tudi Jezus, nam ne bo mogel nihče odvzeti.

Sv. Frančišek Asiški je v Pismu vsem kristjanom zapisal takole: Tisti, ki nočejo okušati, kako dober je Gospod, in bolj ljubijo temo kakor luč ter nočejo spolnjevati Božjih zapovedi, so prekleti. O njih pravi prerok: Prekleti, ki se oddaljujejo od tvojih zapovedi (Ps 118,21). Toda kako srečni in blaženi so vsi, ki ljubijo Gospoda in delajo tako, kakor pravi sam Gospod v evangeliju: Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo ter svojega bližnjega kakor sam sebe (Mt 22, 37–39). Ljubimo torej Boga in ga molimo s čistim srcem in s čisto dušo, kajti on, ki to želi nad vse, je rekel: pravi molivci bodo molili Očeta v duhu in resnici. Vsi namreč, ki ga molijo, ga morajo moliti v duhu in resnici (Jn 4, 23–24). In hvalimo ga in molimo podnevi in ponoči govoreč: Oče naš, ki si v nebesih (Mt 6,9), kajti treba je vedno moliti in se ne naveličati (Lk 18,1).

Tako papež Frančišek kakor sv. Frančišek Asiški nam spregovorita o kriterijih ljubezni, ki mora biti konkretna. Ljubezen je torej bolj v dejanjih kot pa v besedah. Prava ljubezen ni tista, ki nas popelje »nad oblake« in nam je lepo, kot po navadi rečemo. Prava ljubezen je v konkretnih dejanjih. Kako nam je Bog v konkretnem dejanju skazal ljubezen?

Božično sporočilo nam Boga predstavi kot majhnega, neboljjenega otroka. Presežni Bog je v Jezusu postal solidaren z nami, stopil je tja, kjer smo najbolj nemočni in ranljivi. Če so rimski in grški voditelji želeli postati bogovi, se je resnični Bog podal naproti človeku tako, da je sprejel vso težo njegovega bivanja. O tej prevrnitvi kriterijev je zapela Marija v svoji hvalnici. Cerkveni očetje pravijo, da je Božji Sin postal človek, da bi nas napolnil z Božjim življenjem. Zato je Božje učlovečenje bistveno tudi za nas, ker se nas je Bog dotaknil na naš, človeški način. Prav tako je spremenil naš pogled na Boga, ki ga

je odslej mogoče srečati v vseh življenjskih okoliščinah, zlasti pa tam, kjer pritiskata trpljenje in bolečina. Ta bližina nam kaže, da nismo sami, zapuščeni in vrženi v veliki svet. Ni se nam treba k Bogu dvigati s tehnikami meditacije ali delati iz ljudi malikov, pobožanstvenih bitij, ampak moremo ostati povsem ljudje in na človeški način sprejeti njegovo milost. Pri tem pa Božje življenje ne odpravi naše krhke človeškosti, ampak jo prežame in okrepi, da bi bili bolj ljudje, tako kot smo ustvarjeni.

In kakšen naj bo naš odgovor na Božjo ljubezen? Da bi bili bolj ljudje! To je tisti drugi kriterij ljubezni – komunikacija. Božja zapoved je jasna: Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in svojega bližnjega

kakor sam sebe (Mt 22, 37–39). Ljubezen do bližnjega! Ta je mogoča šele takrat, ko imam osebno izkušnjo Božjega objema. Kristjani na človeka gledamo celostno. Ne samo na človeka, ki išče hrano, obleko..., ampak tudi na človeka, ki išče objem, ki želi biti sprejet, potrjen v tem, da je človek, vreden vsega spoštovanja. Šele ko bomo zmogli biti ljudje, bomo kristjani, ki smo na poti k človeku. Takrat ne bomo čakali, da nas pomoči potrebni poiščejo, ampak bomo mi iskali tiste, ki resnično trpijo kakršnokoli pomanjkanje, so osamljeni ali prepuščeni samim sebi. Pri tem ne spreglejmo svojih najožjih bratov in sester v Kristusu, s katerimi živimo in delamo.

Molitev v Duhu Assisija

27. oktobra je tudi letos, kakor vsako leto, na sv. Urhu pri Ljubljani potekala tradicionalna molitev za mir v Duhu Assisija. Pod sv. Urhom smo se zbrali ob 18.30 uri ter začeli procesijo z lučkami in molitvijo rožnega venca. Ob 19. uri je sledila sv. maša, ki jo je vodil frančiškan p. Andraž Arko in nas je med sv. mašo tudi nagovoril.

V homiliji je med drugim dejal, da je bila ob stvarjenju sveta harmonija med Bogom in človekom

ter človekom in človekom. Od kod se je potem pojavilo zlo – satan? Bog je človeku dal svobodno voljo, ki je velika vrednota, saj lahko le tako Bogu svobodno odgovori s svojo ljubeznijo na njegovo Ljubezen. Svobodna volja pa je seveda postala tudi tisti poligon, kjer se je začela odvijati bitka med dobrim in zlom.

Vsi hrepenimo po bivanju v miru, slogi, harmoniji ...

Frančišek je lahko na ta svet prinašal mir, ker je vsak dan živel in izžareval notranjo povezanost z Bogom. Zato lahko verjamemo, da so vsi hoteli biti s Frančiškom, ker jim je bilo lepo s njim.

Vsak ima kakšno osebo, s katero nima najbolj urejenih odnosov, kakšno bolečo točko. Če ne bomo razčistili stvari, dokler smo še na zemeljski poti, nas čaka popravni izpit – vice, kjer se bomo morali srečati z drugim iz oči v oči.

Molitev lahko odtaja med nami še tako zamrznjene stvari. In zato je molitev za mir tako pomembna.

Frančišek je spraval župana in škofa, podal se je do sultana in z njim dosegel spravo in mir. Tudi mi lahko prinašamo na ta svet mir. Ni treba iti daleč, lahko ga prinašamo tam, kjer smo. Prinašamo pa lahko le mir, ki nam ga daje Jezus Kristus, zato je pomembno, da ga najprej iščem pri Njem in v Njem.

Nazareška družina – sveta družina

P. Milan Holc

Blaženi papež Pavel VI. se je na romanju v Sveto deželo 5. januarja 1964 ustavil tudi v Nazaretu in obiskal kraje, kjer je po izročilu prebivala sveta nazareška družina. Kakor na vseh krajih, ki jih je obiskal, je imel tudi v Nazaretu priložnostni govor. Med drugim je povedal: »Nazaret je šola, v kateri začnemo razumevati Kristusovo življenje – to je šola evangelija. Tu se naučimo gledati, poslušati, premišljevati in doumeti globoki pomen tega silno preprostega in prelepega razodetja Božjega Sina ... Tukaj se navadimo načina, kako bi razumeli, kdo je Kristus. Tukaj odkrijemo potrebo po razmišljanju o njegovem bivanju med nami.« Nato se je papež v govoru zaustavil še na nekaterih naukih, ki jih moremo nabrati ob obisku tega blagoslovljenega kraja. Prav posebej izstopa nauk o družinskem življenju: »Naj nam Nazaret da razumeti, kaj je družina, kaj je njeno občestvo ljubezni, njena resnoba in sijoča lepota, njena posvečenost in nedotakljivost; naj se od Nazareta naučimo, kako blagodejna in kako povsem nenadomestljiva je vzgoja v družini; naj nas Nazaret nauči, kakšno prvenstveno vlogo ima družina v socialnem redu.«

Življenje svete družine

Družino kot najosnovnejšo ljudsko celico srečamo že na začetkih človeške zgodovine. Sveto pismo Stare zaveze pred nas postavi prvi zakonski par, Adama in Evo. Na začetkih odrešenega in novega človeštva pa je zopet družinska skupnost – nazareška družina, ki za razliko od prve skupnosti predstavlja višek svetosti, znamenje nove dobe in prihod nebeške luči v temine sveta.

Za vsako družino je rojstvo otroka prav poseben in veseleli dogodek. O njem govorimo, se nanj pripravljamo ter snujemo načrte. Tudi Marija je ta dogodek z različnimi občutki pričakovala in se zagotovo nanj pripravljala, saj bo od nje rojeni otrok Božji Sin, Emanuel – Bog z nami.

Povelje cesarja Avgusta je bilo vzrok, da se je Marija skupaj s svojim ženinom Jožefom odpravila v mesto njegovih prednikov, v Betlehem. Tako se bo izpolnila prerokba, da se bo Mesija, sin izbrane Gospodove dekle, rodil v Betlehemu. In v najmanjšem med Judovimi tisočnjami sta Marija in Jožef v veri sprejela največji Božji dar za vse človeštvo. Takega so prepoznali njegovi prvi obiskovalci, preprosti pastirji z bližnjih pašnikov, pa tudi Modri z Daljnega vzhoda, ki so se mu prišli poklonit s svojimi darovi.

Skrbna starša, Marija in Jožef, sta poskrbela za vse, kar je zahtevala Postava. Osmi dan po rojstvu sta se odpravila v tempelj in dala otroka obrezati ter prinesla predpisani dar za prvorojence. V templju se je Jezus, »rojen iz žene« (prim. Gal 4,4), razodel vsemu človeštvu kot nam v vsem enak, razen v grehu. Pri bogoslužnem dejanju je dobil tudi ime: Jezus. Za Jožefa in Marijo to ime ni izražalo le naslova, ampak tudi radost in bolečino, starševsko ljubezen in nežnost do novorojenega. Ime Jezus nakaže poslanstvo in naravo njegove osebe, »zakaj pod nebom ljudem ni bilo dano nobeno drugo ime, po katerem naj bi se mi rešili« (prim. Apd 4,12); »ime, ki je nad vsakim imenom« (Flp 2,9).

Čeprav je ime po sebi preprosto, pa vendar vsebuje in nam odkriva vse skrivnosti Kristusove osebe. Bog Oče nam po njem odkriva tako njegovo osebo kakor smisel njegovega poslanstva. Ime Jezus pomeni »Jahve/Gospod je rešitev«. Ta pomen je Jožefu oznanil tudi angel: »/D/aj mu ime Jezus, kajti on bo odrešil svoje ljudstvo njegovih grehov« (prim. Mt 1,21).

Po porodu je postala vsaka žena po Postavi nečista sedem dni, če je rodila dečka, in štirinajst dni, če je rodila deklico (prim. 3 Mz 12,3–5). V tem času se je morala varovati kakršnega koli stika z ljudmi. Poleg tega pa je bila še dolžna ostati doma triinšestdeset dni po rojstvu dečka in šestinšestdeset dni po rojstvu deklice. Marije kot Božje matere predpisi Postave sicer niso vezali, saj je spočela in rodila kot devica. Vendar je – kakor njen Sin – tudi ona želela biti solidarna z drugimi.

Z Marijinim očiščenjem v templju je bil obenem Jezus »posvečen« Gospodu (prim. 2 Mz 13,1). Ta prastari običaj so poznala tudi nekatera druga verstva. Za Izraelce je imel posebno veljavo, saj so ga povezovali z rešitvijo očetov iz Egipta (prim. 2 Mz 13,2.12.15). Tudi predpis darovanja v templju sta Jožef in Marija izpolnila, saj Jezusovo darovanje pomeni in poudari njegov duhovniški značaj. Zato evangelist uporabi izraz »postaviti pred Gospoda« in ne »posvetiti«, kakor je zapisano v Postavi. Evangelist pokaže najprej žrtveni značaj, obenem pa poudari duhovniškega. Z Jezusovim rojstvom se začenja uresničitev zveličanja za vsa ljudstva na zemlji.

Z Jezusovim darovanjem v templju je nastopil »Gospodov dan« (prim. Mal 2.17–3.5). To je v hvalospevu nakazal tudi pravični Simeon, ki se je v tistem trenutku znašel tam skupaj s prerokinjo Ano. Oba sta v Jezusu prepoznala »Božje zveličanje«, »luč v razodetje poganom« in »Izraelovo slavo«. V hvalnici so posebej naglašene štiri mesijanske dobrine: Jezus je naš mir (prim. Mih 5,5); Jezus je zveličar človeškega rodu (prim. Heb 5,9); Jezus je luč narodov (prim. Iz 9,2); Jezus je slava svojega ljudstva.

Sveta družina se umakne v Egipt

Lahko izzvani kot paradoks. V deželo, od koder je Bog nekoč izpeljal svoje ljudstvo, sedaj pošilja svojega Sina. V sanjah se je zopet razodel Jožefu ter mu po angelu naročil, naj vzame otroka in njegovo mater ter zbeži v Egipt. Razlog umika je bil ljubosumni kralj Herod, ki je hotel Jezusa pogubiti. Še ena preizkušnja za Jožefa, ki pa je brez besed izpolnil Božje naročilo. V poslušni veri se je spustil v Egipt, da je rešil življenje Božjemu Sinu.

En še en paradoks: pogani (Modri z vzhoda) hitijo z vso naglico, da se poklonijo novorojenemu kralju, medtem pa se je judovski kralj (Herod) odločil, da bi ga pogubil. In če malo pogledamo v zgodovino izvoljenega ljudstva, vidimo, da so v Egipt odhajali v potrebi, stiski ali nevarnosti le nosilci obljub. V Egipt je odšel Abraham, ko je v deželi nastala lakota. V Egipt se je podal tudi Jakob. In v Egipt so se večkrat zatekli Izraelci, da so tam poiskali zavetje med vojnami ali drugimi nesrečami.

Božja previdnost je ljudstvo in posameznike varovala v najtežjih trenutkih. Četudi hoče človeška hudobija spremeniti ali celo uničiti Božje načrte, pa Bog prav po hudobiji človeka uresničuje svoj načrt. Božje poti so nedoumljive. Tudi v tem primeru je Herod le orodje v Božjih rokah za uresničitev Božjih napovedi. Morala se je izpolniti prerokova beseda: »Iz Egipta sem poklical svojega sina« (prim. Oz 11,1). Evangelist prav na tem mestu prvič izrecno omeni Jezusovo božansko naravo: Jezus je Božji Sin. Še trikrat bo to v evangeliju poudarjeno: na začetku (»glas z neba« ob krstu v reki Jordan; prim. Mt 3,17), potem na sredi (»glas iz oblaka« na gori Tabor; prim. Mt 17,5) ter na koncu (Jezus se po vstajenju prikaže apostolom; prim. Mt 28,18–20).

Po Herodovi smrti (leta 4 pr. Kr.) se je sveta družina zopet odpravila na pot. Tokrat iz Egipta nazaj v domovino. Ker pa je prestol Heroda Velikega v Judeji zasedel njegov sin Arhelaj, ki je nadaljeval politiko svojega očeta, je Jožef na angelovo priporočilo za sveto družino raje izbral galilejsko mesto Nazaret. Ta predel je po Herodovi smrti dobil v last Arhelajev neko-liko bolj umirjeni brat Herod Antipa. Tako se bo Jezus imenoval Nazaréjec, enigmatični naziv, ki ga

pri prerokih ne zasledimo, čeprav ga evangelist uvršča med preroške izreke.

Romanje v jeruzalemski tempelj

Po Postavi so bili verni judje dolžni trikrat na leto obiskati jeruzalemski tempelj: ob prazniku pashe, na binkošti in na šotorski praznik (prim. 2 Mz 23,14–17; 34,23sl.). Po rabinskem učenju je ta dolžnost vezala vsakega moškega, ki je dopolnil dvanajst let, ni pa obvezovala žensk. Vsako takšno romanje je predstavljalo veselje za vsakogar. Na poti po hribih in dolinah so prepevali romarske psalme in pesmi. Ko je Jezus dopolnil dvanajst let, sta se tudi Jožef in Marija odpravila v sveto mesto.

Romarsko veselje pa je v nekem trenutku preseglo spoznanje, da Jezusa ni bilo med povratniki domov. Začelo se je mukotrpno iskanje, dokler ga končno nista našla med zborom učiteljev v templju. Na Marijino vprašanje, ki predstavlja izraz bolečine njene duše, je Jezus odgovoril: »Kako, da sta me iskala? Mar nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?« Gre za prve Jezusove besede nasploh v evangelijih in predstavljajo pomembni člen v verigi novozaveznega razodetja. Jezus je s svojim odgovorom razodel, da ni samo Marijin in Jožefov sin, ampak tudi Sin Boga, ki ga bo klical *Abba* (prim. Mk 14,36). Ob tem spoznanju bo odslej rastla Marijina in Jožefova vera skupaj z drugimi krepostmi ter se napajala v vsej širini in globini. Vera ni pasivno sprejemanje resnic, ampak predstavlja tudi nemir in napetost, radovednost, da se vanjo poglabljamo.

Življenje v Nazaretu

Po teh dogodkih je Jezus svoje življenje zopet nadaljeval v Nazaretu. Evangelist je to povzel v enem stavku: »In vrnil se je z njima ter prišel v Nazaret in jima je bil pokoren« (Lk 2,51). Nazaret bo odslej šola najvišje modrosti. V tišini, ponižnosti, siromaštvu in v izpolnjevanju vsakodnevnih dolžnosti, predvsem pa v pokorščini, je »napredoval v modrosti, starosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh« (prim. Lk 2,52).

Evangeljsko oznanilo nam tu z odgovorom na vprašanje »Kdo je Jezus iz Nazareta« odgovarja tudi na vprašanje »Kdo je sveta družina«. Jezus je Božji Sin, Gospodov služabnik, napovedani Mesija – Odrešenik; sveta nazareška družina pa je Božje prebivališče med ljudmi. Ob neki drugi priliki je na začetku omenjeni bl. papež Pavel VI. v luči svete nazareške družine spregovoril tudi o pomenu krščanskih družin in naglasil, da je »poslanstvo družine podobno poslanstvu Cerkve, saj je ta na poseben način kraj pričevanja o Božji ljubezni«. Vsako krščansko družino naj bi prevevalo tisto duhovno ozračje, ki ga je bila deležna nazareška družina: Jezus, Marija in Jožef.

Klara, žena dejavne ljubezni

Sestre klarise

Klara je svet sad in blagoslovljena veja plemenitega »drevesa«, matere Hortulane, ki je bila obdarjena z dobrimi in bogatimi sadovi. Kot zvesta žena in dobra mati se je vneto posvečala Božji službi in delom usmiljenja. Pozneje se je pridružila svoji hčeri Klari v samostanu pri svetem Damijanu in tako postala njena duhovna hči.

Klara je že od otroštva sijajno razvijala naravne darove, ki jih je podedovala po materi. V bogati hiši se je vedno našel kakšen dar za reveže; mala Klara pa se ni omejevala le na dajanje miloščine, temveč je dajala pravo ljubezen, ko si je pritrgovala pri najboljših jedeh in jih nato pošiljala revežem.

To dobrohotno ljubezen je krepila z vztrajno molitvijo; iz nje pa je rastel tudi duh spokornosti, zato je pod dragoceno obleko nosila spokorniško haljo – da bi se čim bolj upodabljala po Kristusu.

Zapustila je očetovo hišo in se podala na pot posvečenega življenja. Sredi noči je skrivaj pogumno odprla s hlodi in kamni založena vrata in stopila na trdo pot premagovanja tudi najtežjih ovir. Po dokončni posvetitvi Bogu v redu sv. Frančiška se je njena naravna plemenitost vse bolj razvijala.

Klara se je z veselo dobroto vedno kazala prijazna; čeprav je živela strogo spokorno, pa je bila do sester materinsko razumevajoča in je v svoji čisti ljubezni skrbela tudi za njihovo telesno zdravje. V pismu sveti Neži Praški piše: »Ker pa nimamo telesa iz brona, niti ne trdnosti, kakor je trdnost kamna, temveč smo krhke in nagnjene k raznim telesnim slabostim, te prosim in rotim v Gospodu, o predraga, odtegni se po modri razsodnosti neumerjeni, skoraj pretirani in nemogoči strogosti, za katero si se odločila, kakor sem zvedela« (3Klp 38–40).

Klara je v skupnosti skrbno pazila tudi na pravo sestrinsko in Božjo ljubezen, zato je strogo svarila pred delno ljubeznijo, ki jo nekdo lahko izkazuje v večji meri nekaterim, druge pa zanemarja.

Njena ljubezen je bila preprosta in samodejna, spontana in nadnaravna, ker je Bog s svojo milostjo njene naravne zmožnosti razvil do popolnosti. V njeni pobožnosti se je razodevala globoka in pristna ženska ljubezen do Božjega Deteta v jaslicah in trpečega Odrešenika na križu ter do Njegove presvete Matere, ki ji je postajala vedno bolj podobna. Kot duhovna mati mnogih je živela le za Božjo slavo in zveličanje duš. Sv. Janez Pavel II. je 11. avgusta 1993 zapisal: »Klara in njene sestre so imele srca, velika kot svet: kot kontemplativke so molile za vse človeštvo. Te duše, ki so bile občutljive za vsakodnevne stiske vsakega, so bile zmožne vzeti nase vse težave; ni bilo skrbi, trpljenja, stiske ali obupanosti pri drugih, ki ne bi našli odmeva v srcih teh pobožnih žen.«

Klara je z molitvijo in znamenjem križa pomagala mnogim bolnim in trpečim, ki so jih asiški prebivalci prinašali in vodili k njej. Z zaupanjem v Božjo pomoč in v veri v navzočnost Kristusa v Najsvetejšem zakramentu je rešila samostan in mesto pred divjimi tolpmami Saracenov.

Prepričana je bila, da ne more biti apostolskega življenja, če ni potopljeno v odprto stran križanega Kristusa. Brez globinske ljubezni do Boga je tudi ljubezen do človeka preplitva in se lahko celo spremeni v sebično iskanje sebe.

Kogar je izbrala Božja ljubezen, postane Božja last. Ljubezen je življenjski zakon in je močnejša od vseh drugih obveznosti, ukazov in predpisov. Ljubezen je živa in dejavna moč. Tisti, ki ljubi, se ne sprašuje več, ali mora nekaj narediti ali pa mu ni treba. Iz ljubezni do Boga in do bližnjega preprosto naredi, kolikor more, čim več. Ljubeči zaradi osebne šibkosti prosi Boga, da bi mogel s čistim srcem bolj ljubiti, ne odpravlja pa reda in strogosti.

Naj bo pričevanje ljubezni sv. Klare povabilo vsakemu izmed nas, da bi po sodelovanju z Božjo milostjo mogel tudi v nas zmagati zakon ljubezni.

V tem duhu se pripravljajmo na praznik razodetja Božje ljubezni, ki se je sklonila k nam v podobi Deteta, rojenega iz Device. Da bomo mogli doživeti blagoslovljen božič, odprimo vrata »Kralju, ki prihaja«, da nam bo mogel podariti tisto veselje in mir, ki so ga oznanjali angeli na betlehemske poljanah.

*Zavzeto vsi se potrudimo:
Gospoda z angeli častimo,
Mu srca na stežaj odprimo
in Božji mir ljudem nosimo.*

»Človek namreč toliko velja, kolikor velja pred Bogom, in nič več.« (sv. Francišek)

Pogovarjal se je br. Vladimir Rufin Predikaka

V svetem letu usmiljenja se je **brat Klemen Slapšak** odločil, da izpove večne zaobljube in zvestobo Bogu v minoritskem redu. Čudovito pričevanje za sveto leto, saj vsaka zaobljuba Bogu prikličie Njegovo pomoč človeku in je hkrati dokaz Božjega usmiljenja do človeštva. Brata Klemna je dobri Bog vodil po zanimivi poti in tudi on je kmalu spoznal, da denar ne more osrečiti človeškega srca.

Br. Klemen, v življenju si že opravljal svoj poklic in bil redno zaposlen. Kako te je v tistem delovnem okolju nagovarjal Bog, da si se odločil za redovniški poklic?

V življenju je bilo vse vsakdanje. Šola, družba, takšna in drugačna. Čim prej sem želel imeti denar, ki bo moj in ne od staršev. Po srednji šoli sem zato odšel v službo, ki sem jo z veseljem opravljal. Vendar sem tja hodil za denar. Tam nisem iskal duševnega zdravja. Tega sem šel iskat v cerkev k sv. maši. Najbolj zanimivo je bilo, ko se je začelo v meni oglašati: »Kaj imaš, ko imaš denar?« Že pri devetnajstih letih sem imel zelo dobro plačo in lahko sem si kupil vse. Po treh letih službe sem prišel v obdobje, kjer sem bil raztrgan na dvoje. Vendar, ker je bil Klemen seveda »bolj pameten«, bo še več delal in več zaslužil. In kaj sem si prislužil? Večjo razdvojenost kot kadarkoli. Denar je začel delati z mano najhujše. Lahko bi rekel, da sem umiral na obroke. Kadar človek umira svetemu in hrepeni po svetnem, ni lahko.

Najpomembneje je v življenju odpustiti in to sem doživljal tudi v službi. Ni bila težava, kadar je prišlo do nasprotij. Težava je bila takrat, kadar si nismo znali odpustiti. Dobro je, kadar lahko človek doživi odpuščanje kjerkoli in kadarkoli. Delal sem v prijetnem okolju, povezanim z zelo razgibanim delom. Vedno sem bil presenečen, vedno nekaj na novo, v stalni pripravljenosti: »Kaj bo danes, kaj me čaka?« Zaradi vseh dogodkov, ki sem jih doživel na kateremkoli področju, sem začel gledati na drugačen način. Najprej sem si poskušal nekaj od tega zapomniti. Čez en teden ali štirinajst dni sem se spominjal ... Kaj mi je od teh dogodkov ostalo? Disko, pohajkovanje, denar, velika izpraznjenost ... Hitro veselje, ki je bilo tisti trenutek v družbi pravi zemeljski raj, se je obrnilo na glavo. Bog je med vsemi dogodki naredil jasno mejo, ko mi je dala zavedanje: »Kadar greš k maši, nisi izpraznjen.« Lahko rečem, življenje je zanimivo, saj po povsem vsakdanjih dogodkih pride do točke, kjer razum odpove. V vsej zmedenosti Bog poskrbi tako, da je vsaka stvar na pravem mestu. Vsaka stvar, ki se mi je zgodila, je del mojega življenja, zato sem postal redovnik.

Mladi se danes težko odločijo za določeno pot, pa naj bo to za družinsko ali redovniško življenje. Ali se je bilo tudi tebi težko odločiti?

Vsaka odločitev zahteva, da nekaj opustim. Težko se je bilo ločiti od »hotela mama in ata«. Dobro se mi je zdelo: mam'ca pere, atek skrbi, da je vse o.k., mal' jima grem pomagat, če me seveda prosita, sicer pa sta me itak dolžna preživljati, zakaj pa sta me rodila ... To sta po zakonu dolžna. Kljub temu sem velikokrat kupil kakšno stvar in nisem zahteval denarja, čutil sem pripadnost. Oče je pogostokrat dejal: »Denarja vam ne bom dajal, dal vam bom nasvete.« Zgled staršev brez nasvetov še vedno govori več kot vse drugo. Zakaj to razlagam? Pot, ki jo živim, ni pot mojih staršev, ampak je moja pot, ker hodim po njej sam skupaj z Jezusom. Starši me pri odločitvi podpirajo z molitvijo in dobrimi nasveti. Zavedam se, da ni važno, kje je človek. V vsakem stanu vedno nosi sebe s seboj. Namesto mene se drugi ne bo spremenil. Važna je odločitev, ki nikoli ni dokončna. Kdo nam lahko zagotovi, da bomo živeli še en dan? ... Mene je premetavalo tri leta tako močno, da sem misli na vse mogoče. Za redovnika v samostan? To je noro! Nikoli ne bom mogel opazovati svojih otrok, ki bodo del moje krvi ... Okleval sem med družino in redovništvom. Molitev dela čudeže, skozi molitev se rodijo redovniški, duhovniški in misijonski poklici. Odlo-

Z leve: Jože Hrastnik – stric br. Klemna, br. Klemen, Rok Metličar – domači župnik iz Laškega, p. Milan Kos

Med litanijami vseh svetnikov

čitev je bila na koncu zelo lahka. V življenju mi je najtežje razmišljanje o stvari, ki ni sistem, ni daj-dam. Toda bistvene stvari lahko odkrivamo le prek vztrajne molitve po Sv. Duhu. Odločitev je tako na koncu, kljub vsem pretresom, lahko hitra in umna; človek ji s svojo pametjo težko sledi. Potrebno se je vreči v morje in plavati. Pridejo valovi, burja se stopnjuje. V življenju je pomembno le, da znamo plavati in vsak zamah izročati v varstvo Tistemu, ki nas je poklical v življenje.

Omenjaš družino. Kakšno vlogo je igrala pri odločanju za duhovni poklic?

Družina me zaznamuje, je del mene, sem enkrat in edini po starših, po očetu in materi. Brez njih ter brez bratov in sestre ne bi bil takšen, kot sem. Hvaležen sem za vsak trenutek, ki smo ga preživeli skupaj kot družina. Spomnim se priprave na molitev, to je bil celi projekt. Vedno je nekdo sitnaril, kljub temu da smo bili štirje ministranti. Vedno smo zaspali ali se smejali, ampak molitev je bila, vsaj ob nedeljah, redna. Glede odločitve o poklicih otrok sta bila starša jasna: »Dovolj si star, sam se odloči.« Nikoli se nista odločila namesto mene ali kogarkoli v družini. Zaradi izbire nikoli nisem doživel zaničevalnega pogleda. Sprejela sta vsako odločitev, čeprav je bila človeško gledano polom. V Božjih očeh je bila kamenček v mozaiku, ki je moral biti. Ob odločitvi za samostan mi nihče ni rekel: »Tega ne boš zmogel!« Prvo vprašanje je bilo: »Ali si se prav odločil?« Ob mojem odhodu pa sta mi položila v srce: »Sedaj boš moral na novo zaživeti!«

Začutil sem, da ste kot družina močno povezani med seboj. Kako ohranjaš te odnose žive sedaj, ko si družino »zapustil«?

Povezanost gradim tako, da pokličem po telefonu, kadar se spomnim. Tudi brate in sestro, prav tako me pokličejo oni. Morda včasih starša mislita, da njihov otrok »ne bo mogel zdržati brez njunega glasu«. Hvala Bogu, da se slišimo in kdaj vidimo, to je dobro. Tudi zato, da se nečaki in nečakinji ne prestrašijo strica, kadar pride domov.

Lepo mi je, ko lahko molim za celo družino, še posebej za našega preizkušenega Joba. Družina se je z mojim odhodom spremenila, tudi na njih gledam drugače. Na neki način smo sedaj vsi »poročeni« in imamo boljšo polovico vedno ob sebi. Z zaobljubami sem postal polnopravni član Slovenske minoritske province in imam ob sebi brate. Vsaka dobra povezanost z drugim zahteva ponižnost. Do izraza pride, ali zmorem dati sebe na razpolago. Strah, ki je v ozadju, povzroča slab odnos. Bojim se dati drugemu prav in zato je človek včasih pripravljen »iti do konca«. Lahko rečem, da je največji sovražnik strah in naša čast. Kaj si bodo mislili drugi, kaj bodo rekli. Odnos ne zamre, kadar vsi vlagajo vanj. Kadar nekdo popušča, je povezanost še vedno mogoča, vendar na drugačen način, ki je skrit očem. Ali ni najlepše moliti za človeka, s katerim nimaš najboljših odnosov? Zato se veselim dejstva, da se bomo po smrti v večnosti videli takšne, kot smo, ne samo kot družina, ampak bomo vsi skupaj slavili Boga. Vsak na svoj način, a skupaj z besedami: »Svet, svet, svet ...«

Bog vedno znova najde zelo zanimive načine, da pripelje človeka na pot, ki mu jo je namenil. Ali lahko поделиš z nami tiste prve trenutke, kje in kako si se srečal z brati minoriti?

Bog je zanimiv, ker vedno preseneča na način, ki si ga najmanj zamišljaš. Vrnil se bom v službo, kjer sem dal odpoved v mesecih pred koncem leta 2007. Lep dan, a kot strela z jasnega je Klemen prinesel odpoved redne zaposlitve. Zaradi odpovednega roka sem moral pohiteti. Vsi so me spraševali, kam odhajam, in odgovoril sem jim, da bodo še zvedeli. Res je, še sam nisem vedel kam in kako. Razen tega, da v samostan in da bom redovnik, duhovnik. Kakšni minoriti? Sploh jih nisem poznal. Poznal sem samo kapucine, cistercijane, kartuzijane, dominikance in frančiškane. Škofjski duhovniki me niso pritegnili, čeprav je med njimi stric. Želel sem v samostan. Skupaj s kolegom sem za novo leto odšel na romanje v Medžugorje. Brez pričakovanj in evforije. Avtobus je bil poln mladih,

Izpoved slovesnih zaobljub

Mama in oče br. Klemna

različnih, takšnih in drugačnih. Ozrl sem se po avtobusu in nisem vedel, kdo neki so ti »črnuheljni« oz. »mušketirji« na zadnjih sedežih. Takoj sem se spolnil na zgoščenko, na kateri bil pater v isti obleki kot tile. Pri njih je bil p. Janez Ferlež in to so bili prvi koraki do minoritov. Nato sem se z vsemi pogovarjal in takrat mi je nekaj reklo: »To je to!« P. Andreju Šeguli sem povedal, da se lahko zgodi, da bom prišel k njim. Mogoče je na nekem počivališču ob avtocesti. Koliko je takrat verjel, ne vem, ampak danes sem tukaj.

Kot Frančiškov brat si letos izrekel slovesne zaobljube pokorščine, uboštva in čistosti. Kako gledaš na te zaobljube danes, ko je za marsikoga to povsem nesmiselno?

Zaobljube same po sebi niso prav veliko vredne. Ponostranjenje teh zaobljub daje smisel življenju. Živeti zaobljube brez molitve je suženjstvo in trpljenje. Najprej se je treba teh zaobljub v polnosti zavedati in jih živeti v vsakdanjem življenju. Ta trojček zaobljub, ki me vedno znova spominja na sv. Trojico, je potrebno živeti tudi izven samostana v vsakdanjem življenju, kjerkoli. Vsakdo se mora na neki način držati teh zaobljub, da bo lahko rekel: »Živim v polnosti vsak dan.« Nobeden ne more početi vsega, kar se mu zahoče, ker lahko ogroža druge. Smisel zaobljub je v tem, da dajo življenje v polnosti in izpolnijo človeka v notranjosti, po čemer mu kliče srce. Nesmiselno je nasprotovati tem zaobljubam, če je človek poročen ali samski. Kako bomo zvesti, kadar smo razdvojeni in ne živimo čistosti srca, misli in dejanj? Kako bomo priznali sočloveka, ga sprejeli, mu obvezali rane, nasičevali ..., kadar sami ne bomo ubogi? Kako bom nekemu pokoren, če še sam sebi nisem? Tukaj se vidi, ali je človek poklican ali ne. Biti v samostanu je veselje, ki ga je težko opisati. Živeti veselje je več kot govoriti o veselju.

Ali misliš, da še lahko v današnji evropski kulturi z Bogu posvečenim življenjem pričujemo za krščanske vrednote ali pa krščanstvo v Evropi bije bitko, ki bo na zunaj doživela poraz?

Sodobna kultura zahteva od nas, kristjanov, spremembo. Ne vemo, ali bo krščanstvo v Evropi to kulturo v polnosti sprejelo, v celoti zavrnilo ali sprejelo le delček – tisto, kar je dobrega v njej – ali pa jo priredilo po svoje, da bo ta kultura užitna še za krščanstvo. Tukaj se je v prvi vrsti pomembno vprašati, kaj je za kristjane težava? Kaj bi na našem mestu storil Jezus Kristus? Moraliziral? Problematisiral? Toliko govorimo o usmiljenju in sprejemanju drugačnih. Vemo, kako se obnašamo, kadar nekdo potrka na vrata in prosi za hrano. Majhna stvar, ki pove veliko o nas samih, o tem, kakšni smo. Mislim tudi na vsakdanje stvari: na primer, ko se peljem z avtomobilom in nekdo pred menoj »mečka« in me razjezi ... Koliko majhnih stvari lahko prispeva vsak Evropejec k strpnosti do drugega. Najprej bomo morali sprejeti drugega takšnega, kot je v lastnem narodu, da bomo zmogli potem graditi Evropo, kot je bila zamišljena. A najprej se je potrebno zavedati, da za obstoj evropske kulture potrebujemo ljudi. Bitka z drugo kulturo sploh ne bo potrebna, ker kultura, ki nas preplavlja, je kultura življenja in rodnosti. V Evropi bo prišla v veljavo ohranitev manjših, trdnih krščanskih skupnosti. Kultura, ki prihaja astronomsko hitro, bo začela živeti v polnosti. Posledično bo to za krščanstvo veliko sito, kjer se bo pokazalo, koliko je resničnih kristjanov. Evropa, kje si? Dokler se bomo tega zavedali, bomo živeli, toda Evropejci smo izgubili pripadnost. Slovenija ima Evropo le za črpanje denarnih sredstev. Kako smo živeli pred črpanjem iz evropskih skladov? Vsak poraz je dober, kadar ob njem rastemo.

Frančišek je pokazal, da svet lahko spreminja samo Ljubezen. Ali ta Ljubezen lahko prinese upanje tudi današnjemu človeku in Evropi?

Ljubezen spreminja človeka. In spreminja ga lahko, kadar je ljubljena. O tem je veliko govoril naš sv. Frančišek Asiški. Kadar spremeni človeka, spremeni tudi narod in vse, ki se srečujejo s tem narodom. Zavedam se, da se je potrebno ljubezni prepustiti, da lahko sploh deluje. Le sprejetost in ljubezen, ki jo doživljamo v življenju,

Navzoči v cerkvi sv. Martina v Laškem

Bratski objem provincialnega ministra in br. Klemna

lahko prenašamo na druge ljudi. Prevečkrat želimo takojšen uspeh in imeti vse pod kontrolo. Pomislimo, kaj si želimo. Usmiljene ali pravične starše? Ljubezen si želi usmiljene. Jezus ni nikoli v življenju počel stvari, ki bi nasprotovale Ljubezni. Jezus Kristus je Ljubezen, ki je bila pribita na križ. Zamislimo si, kakšno trpljenje je v Ljubezni, kadar je Ljubezen prava. Vendar je težava ravno v tem, da Evropa ostaja pribita na križ brez Ljubezni, ker se je boji. Evropa ljubi križ, a pozablja, da je križ zgolj les, ki je prazen in ne daje upanja. Dve prekrizani lati s pozabljenim smislom pripeljeta v žalost in ta žalost je, da je evropski narod brez upanja. Pozabljamo na to, da je Jezus vstal. V tem je upanje, da bomo vstali tudi mi. Najprej bomo morali imeti radi sami sebe, le tako bomo zmogli ljubiti druge, ki so okoli nas.

Smo v adventnem času, ko pripravljamo svoja srca za Gospodov prihod. Jezus nam je naročil, naj bomo vedno pripravljani in čuječi. Kako ti v svojem življenju uresničuješ to Jezusovo naročilo?

Čuječnost v meni prebuja veselje, da se bo nekaj zgodilo. Vsaka molitev je zame čuječnost in pričakovanje v polnosti živetege življenja. Živeto življenje je v zakramentu sv. spovedi in sv. evharistije, kjer se daruje Jezus Kristus prav zame, za takšnega, kot sem. Darujem mu lahko le svoje grehe in svojo ranljivost, ker to prihaja od mene, vse ostalo je od Njega. Priprava na adventni čas je pri

meni zelo zanimiva, saj se takrat trudim, da kaj zapišem in bolj poglobljeno razmišljam. Predvsem o tem, kako je bila Marija vesela in vznemirjena ob tem, da bo svetu rodila Odrašenika. Tukaj se vedno ustavim pri svojem življenju – ali sem sedaj pripravljen oditi s tega sveta? Velikokrat nastane tišina, ki ji ni moč priti do dna, ampak enostavno si rečem: »Sv. Duh, tukaj sem.« Včasih sem zgolj čuječ, včasih zelo buden. Veselje je biti v Kristusu, ki si neprenehoma želi čuječnosti. Zame je čuječnost sprejeti dani trenutek in ga živeti za večnost.

Hvala za tvoje besede. Ob koncu te povabim, da z bralci revije podeliš misel ali nasvet, ki naj nas spremlja v tem adventnem času.

Želim vam veliko vznemirjenosti, ki jo je doživela Devica Marija. Njen *Zgodi se* je odmev brezmadežnosti. Vprašajmo se: »Kdaj smo bili nazadnje vznemirjeni?« Kaj si želimo, da bomo sploh vznemirjeni? Vznemirjenost nas pripelje do veselja. Bodimo v tem adventnem času pozorni na to, kolikokrat bomo zdravo vznemirjeni. Zavedajmo se, da je edina stvar na svetu, ki je 100-odstotna, naša telesna smrt. Življenje ni ne v naši preteklosti, ne v sedanjosti, ne v prihodnosti, ampak v Kristusu. Storimo, kar moremo, s tem, kar imamo, in z vso močjo tam, kjer smo, in dokler imamo še čas. Vese-lite se, ker sedanjost je kratka in ne vznemirjajte se za prazen nič. Mir in dobro!

Dragi brat Klemen!

V prvem berilu smo prisluhnili svetopisemskemu odlomku, ki poroča, kako se je Gospod prikazal Mojzesu, ko je pasel drobnico. Tudi ti si bil že zaposlen. Bog te je poklical in nagovoril. Tvoj odgovor je bil v odločitvi, da stopiš na pot redovništva in duhovništva po vzoru sv. Frančiška v minoritskem redu /.../

Bog Mojzesu naroča, naj si sezuje čevlje. To pomeni, naj se poniža pred Gospodom. Tudi ti si to dobro spoznal in izbral za geslo svojih zaobljub Frančiškovo misel, ki pravi: »Človek namreč toliko velja, kolikor velja pred Bogom, in nič več«. V ponižnosti in skromnosti po vzoru sv. Frančiška mu želiš torej služiti vse dni zemeljskega življenja /.../

Evangelij se končuje z besedami: Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil in vas postavil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane; tako vam bo Oče dal karkoli ga boste prosili. Naj te vedno spremlja misel, da nisi ti izbral zase redovništva, ampak si samo odgovoril na Gospodov klic, ki je dolgo zorel. Bodi vedno vesel in srečen redovnik – Frančiškov brat!

/Iz pridige provinciala p. Milana Kosa/

BREZMADEŽNA

P. Dominik Tikvič

Začetki Vojske Brezmadežne

Vsako cerkveno gibanje je odgovor na potrebe časa in dogajanja, ki se pojavi v določenem okolju. Tako je tudi pri Vojski Brezmadežne (MI), ki je bila ustanovljena v večernih urah 16. oktobra 1917, na praznik sv. Marjete Marije Alakok. Lahko se vprašamo, kaj je nagnilo sv. Maksimilijana Kolbeja, da je že pri svojih štiriindvajsetih letih ustanovil Vojsko Brezmadežne. Ogledali si bomo kulturno, politično in religiozno situacijo, ki je mladega redovnika pripeljala k tej odločitvi. Naslednje leto bomo namreč **obhajali 100-letnico delovanja**, zato si je dobro pogledati njene začetke oz. zgodovinske dogodke, ki so pripeljali do ustanovitve.

Družbene okoliščine

V Rusiji 7. novembra 1917 boljševiki z V. I. Leninom izvedejo državni udar in prevzamejo oblast. Boljševiška revolucija, ki je v sebi nosila tudi velik potencial dobrega, kmalu pokaže svoj brezbožni materializem in začne očitni boj proti veri in Cerkvi. V nadaljevanju njeni privrženci nasilno zatirajo vsako opozicijo, izvajajo brutalne pokole in grozljive zločine proti človeštvu.

V Italiji je bila tedaj zmeda med politiko in religijo tudi s strani številnih pripadnikov Cerkve o nerazrešenem vprašanju »Questione Romana« (vojaška zasedba italijanskega kraljestva papeške države leta 1870). Prevladovalo je napačno prepričanje, da Cerkev podpira totalitarno politiko habsburškega cesarstva, ki je v nasprotju z nacionalno svobodo. To je vodilo številne intelektualce, politične stranke in prostozidarske lože v sovražen odnos do Katoliške cerkve.

Istega leta 1917 je prostozidarstvo praznovalo svojo dvestoto obletnico velike lože Anglije, ki je posledica združitve štirih londonskih lož leta 1717. V Rimu so obhajali to obletnico in 17. februarja 1917, na dan smrti Giordana Bruna, so prostozidarji organizirali »bogoskrunsko«

povorko. Prostozidarska procesija se je na poti do kipa G. Bruna ustavila tudi na Trgu svetega Petra in pod papeževim oknom so udeleženci mahali s črno zastavo, na kateri je bila slika sv. nadangela Mihaela, ki je ležal pod nogami Luciferja. Transparenti so poveljevali Satana in na enem je bil napis: »Satan bo vodil Vatikan in papež mu bo služil kot švicarska garda.«

Reakcija mladega redovnika

Br. Maksimilijan Kolbeja, študenta teologije na mednarodnem minoritskem kolegiju v Rimu na ulici S. Teodoro 42 (za Forum Romanum), je močno pretresla brezbožna povorka prostozidarjev, ki je šla pod oknom kolegija. V sebi je začutil, da mora ukrepati in narediti nekaj za obrambo Cerkve. Razmišljal je o Marijanskem združenju, katerega cilj bo spreobrnjenje grešnikov, zlasti prostozidarjev, kot tudi posvetitev vseh kristjanov.

Ne vemo, ali je v tem času prišla do Kolbeja novica o Marijinih prikazovanjih v Fatimi (od 13. maja do 13. oktobra

1917) in ali je slišal za njeno sporočilo oz. klic k molitvi in pokori v zadoščenje za grehe človeštva. Povsem pa smo lahko prepričani, da je Mati Božja, ki se je v Fatimi prikazala trem pastirčkom, navdihnila mladega Kolbeja, da je začel z Vojsko Brezmadežne.

Vemo pa tudi, da je mladega redovnika Kolbeja vznemirjal še en problem: pomanjkanje gorečnosti za ideal svetosti številnih redovnikov. Imel je občutek, da je veliko mladih vstopilo v samostan z resnično željo po redovnem življenju, vendar pozneje niso našli potrebne pomoči in podpore, da bi se trudili in sledili temu idealu. Resnično ga je skrbela prihodnost bratov in vernikov. O tem se je z zaskrbljenostjo pogovarjal, četudi še ni vedel, kaj lahko ponudi in kako naj se loti problema, vendar je hotel v vseh prebuditi zavzetost za svetost in posvetitev Bogu.

V imenu Brezmadežne

Te svoje skrbi in ideje je Maksimiljan prinašal pred brezmadežno Marijo, ki ji je bil že od otroštva predan, kot to sam opisuje v poročilu I. 1935 na Japonskem v pripravi na obletnico ustanovitve. Zapiše: »Še vedno se spominjam, kako sem kot majhen deček kupil kip Brezmadežne za pet kopejkov.«

Z leti je njegova pobožnost do Brezmadežne narasla in nenehno dobivala nove obrise in oblike. Pozneje zapiše: »V semenišču med mašo smo sodelovali z molitvenega kora in med prostracijo sem blaženi Devici Mariji, katere slika je bila v oltarju, obljubil, da se bom Zanjó boril. Na kakšen način? Nisem vedel, ampak sem si predstavljal boj z materialnimi sredstvi. Zato sem, ko je prišel čas vstopa v noviciat (ali podaljšanja zaobljube), zaupal patru magistru Dioniziju svoje težave. On je mojo odločitev spremenil v obvezno vsakodnevno molitev *Sub tuum praesidium* (Pod tvoje varstvo). Še danes molim to molitev, ampak zdaj vem, kakšna je bila borba, ki je ležala na Marijinem srcu.«

Kolbejeva osebna pobožnost do Marije Brezmadežne je našla svojo podporo tudi v tradiciji minoritskega reda. Red manjših bratov minoritov si je že stoletja prizadeval za razglasitev dogme o Marijinem brezmadežnem spočetju, ki jo je 8. decembra 1854 razglasil papež Pij IX. Med svojo redovno formacijo se je mladi Kolbe redno srečeval z živo pobožnostjo do Marije Device, ki so jo gojili v semenišču. Iz njegovih poznejših zapisov lahko razberemo, da so ga v veliki meri nagovarjala Marijina razmišljanja, ki jih je imel rektorij semenišča v Rimu.

Tako nas ne more presenetiti, da se je Kolbe ob vsem zunanjem nasprotovanju Cerkvi in mlačnosti kristjanov, ki jo je doživljal, v želji, da najde zdravilo, spomnil Marije Brezmadežne.

Potrditev spovednika

Mlademu človeku se hitro pojavijo ideje in načrti, ki pa niso vedno od Boga in so proizvod lastnih teženj. Zato je dobro, da se človek posvetuje z duhovnim voditeljem in spovednikom, da se pokaže, kaj prihaja od Boga. Brat Maksimilijan je poznal to staro prakso Cerkve, zato je svojo željo o ustanovitvi Vojske Brezmadežne najprej zaupal svojemu spovedniku, jezuitu Aleksandru Basileu, ki je zamisel odobril in blagoslovil.

Prav tako je svojo zamisel predstavil nekaterim svojim najbližjim redovnim bratom in jih prosil, naj vprašajo za nasvet svoje spovednike. S tem se je želel prepričati, da je ustanovitev Vojske Brezmadežne resnično Božja volja. Ko je število bratov doseglo sedem, so organizirali sestanek, na katerem so uradno ustanovili Vojsko Brezmadežne. V nekem poročilu je p. Maksimilijan zapisal: »Pri tem sestanku smo za zaprtimi vrati pred Marijinim kipom, pred katerim sta goreli dve sveči, premislili svoj mali program in vanj navedli najpomembnejše točke, povezane z združenjem.«

Začetki združenja

Prvi koraki združenja so bilo zelo počasni. Dobro leto dni po ustanovitvi, 16. oktobra 1917, ni bilo drugega sestanka. Celo udeleženci prvega srečanja se o tej temi medsebojno niso pogovarjali. Stvari pa so se hitro premaknile leta 1918 po nenadni smrti dveh bratov od sedmih ustanoviteljev. Oba, p. Antonio M. Glowinski in br. Antonio M. Mansi, sta umrla zaradi okužbe, ko sta stregla ranjenecem.

Odstranitev preprek in nadaljnji razvoj združenja je p. Maksimilijan Kolbe pripisal njuni priprošnji. »Očitno sta ta dva pripadnika Vojske Brezmadežne v raju takoj začela delati, ker so po njuni smrti težave ena za drugo odpadale. Sveti oče je svoje ustno dovoljenje poslal po nadškofu msgr. Domenicu Jaquetu, prečastiti general reda (p. Domenico Tavan) pa je podelil pisni blagoslov in dal osebno spodbudo za nadaljnji razvoj združenja. Od tega trenutka število članov neprestano raste.«

Vir: Giuseppe Simbula, *La Milizia dell'Immacolata, natura, teologia, spiritualita*, Roma 2001.

P. Zdzisław Kijas

Kdo si, o Brezmadežna?

»Z uvidom in s prodornostjo teologa,« kot je dejal Janez Pavel II., »se je Maksimilijan Kolbe v luči Svetega pisma cerkvenega učiteljstva in bogoslužja Cerkve z nenavadno pronicljivostjo poglobljal v skrivnost Brezmadežnega spočetja Device Marije in iz te skrivnosti zajel čudovite nauke za življenje. Zdi se, da je Kolbe postal prerok našega časa in apostol nove »marijanske dobe«, ki ji je namenjeno, da po vsem svetu prižiga luč Jezusa Kristusa in njegovega evangelija.«

Pater Kolbe, ki je v sebi vedno ohranil živo izkušnjo iz otroštva, je kot duhovnik in misijonar osredotočil svojo pozornost na ime, s katerim se je Marija predstavila ob svojem prikazanju v Lurdu: Brezmadežno spočetje! Strmel je k temu, da bi iz tega imena na kar se le da poglobljen način črpal vso resnico o Marijinem obstoju. Začetni uvid, ki je nastal v otroštvu, je pripomogel k poglobljenemu premišljevanju, da je prebujal ter krepil v njem željo in voljo po prizadevanju za uresničevanje tega, kar si je zadal – pa naj bo to na teološki ali na pastoralni ravni.

Ime »Brezmadežno spočetje«, ki ga je Maksimilijan tako ljubil, ni bilo razodeto neposredno od Boga, niti ga ne najdemo v Svetem pismu kot na primer ime Boga – JHWH. Ta naslov je začela uporabljati Cerkev v želji, da bi z njim na »nezmotljivi« način izrazila nadnaravno resničnost Marije, do katerega se je samo s človeškim razumom težko prebiti. Resnico o tem je leta 1854 izrazil papež Pij IX. z razglasitvijo dogme o Marijinem brezmadežnem spočetju. To dogmo je po mnenju sv. Maksimilijana potrdila sama Devica Marija, ki je ob prikazovanju 25. marca 1858 na vprašanje »Kdo si?« odgovorila z besedami: »Sem Brezmadežno spočetje.« Odgovor je očaral Maksimilijana, ki si je vse življenje prizadeval, da bi se poglobil v njegovo vsebino.

Pater Kolbe je bil teolog in je vedel, da zasebnega prikazovanja v Lurdu, tako kot vseh drugih prikazovanj te vrste, ne moremo imeti za enakovrednega Božjemu razodetju; vedel je tudi, da ta vrsta zasebnih razodetij neposredno ne vključuje nujno vere v nadnaravno. Kljub vsemu pa je namen takšnih prikazovanj ta, da spodbujajo vero k razmišljanju. Tako pomagajo vernikom, da usmerijo pozornost na tiste vidike Božjega razodetja, ki bi sicer v odsotnosti nadnaravnih pripomočkov ostali v senci ali pa bi celo utonili v pozabo.

Takšna prikazovanja potemtakem omogočajo osvetlitev tistih vidikov Božjega razodetja, ki po našem mnenju še niso popolnoma jasni in poglobljeni. S tem v zvezi je Maksimilijan še poseben pomen pripisal besedam, ki jih je Marija izgovorila v Lurdu. Zelo natančno je razčlenil njihovo vsebino in odkril v njih Marijino potrditev papeževe razglasitve iz leta 1854.

V Lurdu je Brezmadežna devica sv. Bernardki, ki jo je večkrat spraševala, odgovorila: »Sem Brezmadežno spočetje.« S temi besedami je eksplicitno izjavila, da ni le »spočeta brez greha«, temveč je »Brezmadežno spočetje« samo, kot je eno beli predmet in nekaj drugega njegova belina, kot je eno popolni pred-

met, nekaj drugega pa njegova popolnost.

Ko se je Bog razodel Mojzesu, je o sebi dejal:

»Jaz sem, ki sem (2 Mz 3,14), se pravi: mojemu bistvu je lastno, da po svoji naravi vedno obstajam in da moj obstoj izhaja iz mene samega: je brez vsakega začetka. Devica Marija pa nasprotno prejema

svoj izvor od Boga, je ustvarjeno bitje, je torej spočetje, vendar ne kakršnokoli, ampak Brezmadežno spočetje. Kako globoke skrivnosti so skrite v teh besedah!«

Najprej v teh besedah, meni pater Kolbe, najdemo opredelitev njene osebe, kajti subjekt »Jaz« je enak izjavi »Sem Brezmadežno spočetje«. Ta izjava ne govori le o kaki Marijini vrlini ali lastnosti, temveč opredeljuje njen način obstoja: Marija ne le poseduje brezmadežnost, ampak je Brezmadežna in Sveta. Seveda je samo Bog absolutna popolnost in svetost in s tem izvir vsake popolnosti med ustvarjenimi bitji; Marijina popolnost in svetost potemtakem izhajata od Boga in sta čisti Božji dar. Kljub temu pa je Marijina popolnost v vsakem oziru izjemna, edinstvena. Popolnost drugih ustvarjenih bitij se nikakor ne more primerjati z Marijino popolnostjo, ki je Božje delo.

Devica Marija, kljub vsemu najpopolnejše med vsemi ustvarjenimi bitji, je bila povzdignjena nad vsako ustvarjeno bitje in je »božansko/Božje« bitje na neki neopredeljivi način. Božji Sin je namreč izšel iz Očeta po Svetem Duhu, si v njej postavil bivališče, se v Njej utelesil in Ona je postala Božja Mati, Mati Človeka – Boga, Mati Jezusa Kristusa.

Besede, s katerimi je bila nagovorjena Bernardka, zelo natančno izražajo Marijino istovetnost. »Tako torej ime Brezmadežno spočetje pripada po pravici Njej in samo Njej.« V pismu mladim redovnikom v frančiškovskih zavodih, poslanem 28. februarja 1933 iz Nagasakija, Maksimilijan Marijin odgovor razlaga s temi besedami: Brezmadežna v svojem prikazovanju v Lurdu ne reče: »Bila sem spočeta brez madeža,« pač pa »Sem Brezmadežno spočetje.« S tem ne navede le dejstva, da je brezmadežno spočetje, temveč tudi način, na katerega ji ta posebna čast pripada. To pa ni nekaj naključnega, ampak je del njene lastne narave.

V absolutnem smislu popoln je očitno samo Bog; kljub temu je tudi Marija popolna zaradi izjemnega daru, ki ji ga je Bog naklonil. Ona je ustvarjeno bitje kot vsako drugo človeško bitje, vendar pa je najpopolnejše, najbolj zedinjeno z Bogom. Lurška definicija, ki se nanaša izključno samo na Marijo in je primerna edino zanjo, pove tisto ime, ki najustrezneje opredeljuje njeno istovetnost in obenem pokaže njeno razliko od vseh drugih ustvarjenih bitnosti.

Maksimilijan se je pogosto vračal k prizoru v Lurdu in k Marijinim besedam: »Jaz sem Brezmadežno spočetje.« To nam pomaga razumeti, kako pomemben je bil zanj ta dogodek.

Pripravljala: Polona Kališnik

MOLITEV K SVETI DRUŽINI

Jezus, Marija in Jožef,
v vas zremo,
sijaj prave ljubezni,
na vas se obračamo polni zaupanja.

Sвета nazareška družina,
naredi tudi naše družine,
za kraje pristrčnega sožitja,
za skupnosti molitve;
naj bodo pristne šole evangelija
in male domače Cerkve.

Sвета nazareška družina,
daj, da se bodo vsi zavedali,
kako sveta in nedotakljiva je družina
in kakšno lepoto ji določa Božji načrt.

Jezus, Marija in Jožef,
poslušajte in uslišite našo prošnjo! Amen.

Papež Frančišek

POSLEDNJI POLET

Zdaj, dragi, nočem misliti na nič.
Zdaj poletim poslednjič do višav,
do sonca zlatega, do zvezd – čeprav
bom strmoglavila kot ranjen ptič.

O, vzemi takrat v tople me dlani,
položi čisto blizu me srca,
da si me ljubil, šepnil, pa morda
še v zadnje srečanje odprem oči.

Mila Kačič

Gremo v 'izi' ...!

S. Mojca Korošec, fmm

»Gremo v izi ...« je na poti v Assisi večkrat veselo ponavljala najmlajša romarica, dveletna Klara. Nekajmesečno pričakovanje se končno začelo uresničevati, ko smo se v zgodnjih jutranjih urah odpeljali iz Celja proti mestu sv. Frančiška Asiškega. Matej Prepadnik, zborovodja in koordinator neprekinjenega češčenja v stolnici pri sv. Danielu v Celju, je že nekaj časa iskal priložnost, kako popeljati člane zakonske skupine in njihove družine na romanje v Assisi. Za duhovno vodenje je prosil p. Danila Holca in p. Andreja Šegulo ter mene, s. Mojco Korošec, katehistinjo večine od 23 otrok, ki so se z nami podali na pot. In po Božji milosti se je zgodilo res bogato in močno romanje.

Prvi dan na poti smo se ustavili v Padovi, mestu sv. Antona Padovanskega in sv. Leopolda Mandiča. Obiskali smo oba svetnika in se pustili prevzeti njuni svetosti. Prvi je bil ponižen in navdihnjen pridigar, drugi blag in sočuten spovednik. Pot nas je nato vodila naprej, pomahali smo Assisiju in se v večernih urah namestili pri bratih kapucinih v Folignu.

Naslednje jutro smo prispeli v Assisi, kjer smo začeli spoznavati zgodbo sv. Frančiška. Obiskali smo stolnico sv. Rufina, Frančiškovo rojstno hišo in se podali k sv. Damjanu, kjer smo razmišljali o pomenu besed »Popravi mojo Cerkev ...« Popoldne smo si ogledali še Rivotorto in se nato odpeljali k Mariji Angelski. V Porcijunkulo smo stopili skozi sveta vrata, se spomnili 800-letnice porcijun-

kulskega odpustka in občudovali malo cerkvico, srce Frančiškovega bratstva. Na oltarni sliki Marija posluša angela in veruje. Prisluhnem tudi jaz Gospodu in zupam njegovim načrtom?

V soboto smo se podali na peš romanje v samotišče Carceri, kraj molitve. Po poti smo molili križev pot z otroki, ki so uprizorili dogajanje pri vsaki postaji, ter tako spremljali Gospoda skozi trpljenje in smrt v vstajenjsko jutro. Popoldne smo si ogledali baziliko sv. Klare, molili pri ikoni križa iz sv. Damjana ter nato odšli v Sacro Convento. Doživeta sv. maša nas je uglasila na duha sv. Frančiška, ki smo se mu priporočili na njegovem grobu ter si ogledali čudovite umetnine srednje in zgornje bazilike.

Kar prehitro smo se zbudili v nedeljsko jutro, ki je pomenil že čas slovesa. Na poti smo se ustavili na La Verni, se čudili mogočnim skalam in drevesom, pokleknili pri skali, kjer je sv. Frančišek prejel Kristusove rane in mu tako postal dokončno podoben. Ali me je to romanje približalo Kristusu? Mu postajam tudi jaz podoben ...? Tako smo razmišljali v kratkem času zase.

Romanje nas je povežalo in okrepilo vezi med nami. V sv. Frančišku smo prepoznali svetnika, ki nagovarja tudi danes. Naše romanje v »easy« (-izi) je bil res »odklop« od vsakdanje miselnosti, »izhod« iz sebe h Gospodu in drugemu ter izziv, da bi zopet prav naravnali svoj notranji kompas na bistveno.

Zapisi z romanja v Assisi

Jana Kostevc

Slišala sem njihove misli in čutila njihovo razpoloženje. Zaljubljena Pika, ki je zapustila prekrasno domačo Provanso in se poročila z gospodom Petrom Bernardonejem, ki jo je odpeljal v novi dom. Daleč v notranjost italijanskega škornja. Iz njune ljubezni se je rodilo drobno otročje. V spoštovanju do svoje žene mu je oče dal ime Francozek. Deček je rasel, tekel po cvetočih travnikih in lovil metulje. Rad je hodil po polju sončnic in opazoval čebele na njihovih velikih

Utrujena sem pričakovala spanec. Sonce je tako segrelo pokrajino, da je mirna poletna noč toplo dehtela med drevesi in šotori. Spokojnost je vladala vsenaokrog. Nobene sapice, da bi premaknila kakšno vejico ali list rastline. Škržati so lahko ubirali svoje viže. Mir. Resnični mir. Ležala sem na spalki, zunaj na zemlji, odkrita, da sem vsrkavala opojne vonjave umbrijskih njiv, polj, oljčnih nasadov, ki so ležala spodaj na obdelani ravnini pod starim mestom. Levo se je dvigoval Monte Subasio. Izza strmega poraščenega pobočja se je v polkrogu belkasto svetilo. Prihajala je luna, da prešteje tisoče zvezd, ki so se razprostrto bleščale na temnem žametu nebesnega svoda, proti zahodu, v smeri Rima. Svetloba je postajala vedno močnejša. Prikazal se je mesec v vsej svoji nasmejani veličini in z modrikasto mesečino obilil vse pod seboj. Okrog mene so se oblike in sence spremenile v pridih čarobne pokrajine. Začutila sem prisotnost nekoga in hkrati me je nežna sila dvignila, da sem lebdela v breztežnosti. Proti meni se je spuščala meglena postava. V vrečasto haljo, že večkrat zakrpano, odeto telo z venčkom las okrog glave. Drobna silhueta se je zdela prosojna. Iz svetlikajočih diamentov, ki so bili gosto posuti po njem, so pronicali srebrni žarki na vse strani. Pred menoj je žarel sam sveti Frančišek. Ni premaknil ustnic. Njegov mili pogled mi je šepetal povabilo. Skupaj sva se dvignila nad drevesa in odletela proti osvetljenemu nočnemu Assisiju. Bolj ko sva se približevala, bolj so se mežikajoče oči starega mesta združevale. Postale so ogromno platno, na katerem so se začeli odvijati jasni prizori iz življenja izpred osemsto leti. Sprejela sem prijazno opozorilo: »Poslušaj!« V hipu sem že bila del prizora. Razumela sem ljudi, ki so klepetali in razpravljali.

rumenih cvetovih. Ustavljaj se je pri vsaki živalci in jo nagovarjal. Rad je imel vse domače živali. Nikoli ni pohodil hrošča ali mravlje. Če je v hišo zašla kača, ji je nežno prigovarjal, da je sama odšla proti gozdu. Kot otrok je pomagal očetu v trgovini z blagom. Postal je mladenič, ki so ga imeli vsi radi. Družil se je s prijatelji, se z njimi veselil, prepeval in popival. Do deklet je imel spoštljiv odnos. Vsakemu prosjaku ali gobavcu je vedno spustil novčič v prosoje razprte dlani. Napočil je čas, da se izkaže kot vitez v bojevanju s sprtim sosednjim mestom. Prizori so bledeli in izginjali v daljavi, pred njih pa so stopali novi in novi dogodki. Dihala sem zrak tistega časa. Iz krutih bojev se je vračal žalosten. Tudi ujetnik je bil, dolgo leto, tako da ga je moral oče odkupiti. Hudo je zbolel, da se mu je bledlo. Začutil je nezadovoljstvo. Rad se je umaknil v samoto. In ko mu je nebeški glas naročil, naj popravi cerkev svetega Damijana, se je tega dobesedno lotil.

Bil je usmiljenega srca in rad bi spoznal pravo uboštvo, zato se odpravi v Rim in za en dan postane berač. Vse bolj razdaja svoje imetje, celo iz očetove trgovine vzame blago in ga ne proda, temveč razdeli. Ko mu uspe objeti in poljubiti gobavca in mu v razpadajočo dlan potisniti dar, se zave, da je izbojeval zmago nad samim seboj. Oče je zaradi Frančiškovega obnašanja pomislil, da sina razdedini. Zahteval je, da mu povrne zapravljeni denar. Ko se na trgu vpricho ljudi sleče do golega in ga škof zagrne s svojim ogrinjalom, pove na glas, da je njegov oče – Oče v nebesih.

Tako je šel brez vsega po svetu in oznanjal evangelij. Frančišek je bil odločen živeti življenje ubožca z vsem svojim

srcem. Govoril je: »Zastonj ste prejeli, zastonj dajte, ne izkoriščajte, kajti delavec je vreden svoje hrane.« Sledilo mu je veliko mladeničev, ker jim je bilo všeč, da je odkril pravo srečo, ko se je ves predal Jezusu. Ker je papež v sanjah videl, da bo Francišek rešitelj Cerkve, mu je podelil blagoslov in pozneje še pisno potrditev, da lahko živi, in z njim njegovi bratje, po evangeliju. Klara ga je občudovala in mu sledila.

Prizori so se nizali in v jasnih barvah prikazovali takratno pokrajino, ljudi in njihovo življenje. Francišek je veliko molil na odročnih samotnih krajih. Pešačil je po gozdovih, poljih, gričih in oznanjal ljubezen do Jezusa Kristusa. Imel je moč, da je pomiril podivjanega volka. Ptice in gozdne živali so se zbirale okrog njega in on jim je pridigal. Umil je telo gobavca, ki je zaudarjalo po gnilobi in trohnenju. Malo je jedel in veliko se je postil, da bi se še bolj približal Božji ljubezni. Odkar se je vrnil z romanja po Sveti deželi, si je želel praznovati božič tako, kot se je zgodilo, ko se je rodil Jezus. V votlini blizu mesteca Greccio je nastlal slame kot v jasliah v jeruzalemskem hlevčku ter dal prignati vola in oslička. Za vsa čudežna ozdravljenja, dobrodelnost, dobroto, ljubezen do bratov in vzorno življenje po evangeliju mu je grof Orlando podaril strme kamnite pečine na gori La Verna, kamor se je zatekal k molitvi. K njemu si lahko prišel le, če ti je dovolil, in to po položenem drevesnem deblu. Vroče je molil v zamaknjenosti. Prikazal se mu je angel seraf s šestimi krili, ki je nosil podobo križanega Jezusa. Angel je z žarki poslal nadenj rane, ki so se svetile, in v bolečini se je čutil še bližje Jezusu. Njegovo dušo je napolnilo veselje, bil je rešen žalosti in potrtosti. Zdaj, ko se je srečal z Jezusom v trpljenju, se je okrepila njegova vera v odrešenje. Njegovo življenje je šlo proti koncu, saj je bil zaradi bolezni, spokorniškega življenja in postov izčrpan. Takrat mu je priskočila na pomoč prijateljica, sestra Klara. Tolažila ga je in mu prevezovala rane.

V hudem trpljenju Francišek spozna, da ga Nebeški Oče ljubi, in v tem veselju se mu je porodila najlepša, najgloblja molitev, Sončna pesem, hvalnica Stvarniku za vse ustvarjeno. V zadnji kitici hvali Gospoda za sestro Smrt, ki ji nihče ne uide in ki pravičnim odpira pot v večno življenje. Želel si je še zadnjič videti svoje mesto, Assisi, mesto svojega otroštva in mladosti. Prijatelji so ga nesli v Porciunkulo. Legel je na golo zemljo in med petjem hvalnice stvarstvu za vedno zaprl slepe oči ter odšel h Gospodu. V poslednji pozdrav so mu zapeli škrančki, ki so se zbrali okrog cerkve. Sprevod se je vil nazaj proti Assisiju. Pogrebci so naredili ovinek in se ustavili pri sestrinah klarisah, pri mali cerkvi svetega Damijana, kjer se je v soju sveč, predvsem pa v odsevu svetosti velikega ubožca, od njega poslovila sestra Klara.

Nenadoma sva švignila mimo ogromnih Giottovih fresk. Vse v njih se je premikalo, bile so žive kakor življenje. V hipu sva se ustavila pred Franciškovim grobom, ki ga niso našli sedemsto petdeset let, tako premišljeno so ga skrili. V sarkofagu je na eni strani ostal odtis telesa svetnika mesta Assisi, svetega Franciška. V trenutku sva prešla skozi

zidovje ogromne, njemu posvečene bazilike, ki stoji na Peklenskem hribu.

Nisem imela občutka, kje sem. Lebдела sva nad današnjim svetim mestom in doživljala zgodbe preteklih življenj. Zdaj so se združene lučke razmaknile in sedle vsaka na svoj prostor starega mesta. Nad mano nešteto srebrnih zvezd mlečne ceste, pod mano nebo z vtkanim drugačnim vzorcem zlato sijočih zvezdic. In že me je potegnilo v dogajanje. V nepregledni množici človeških duš sem prepoznala marsikatero pokojnika. Premikali so se v nekakšnem zaporedju in tisti, ki mi je bil blizu, je izstopil in se mi nasmehnil. Bili so mnogi: znane svetovne osebnosti, znanci, prijatelji, sorodniki. Približala se mi je moja zlata babica. Njene iskrene oči so mi govorile: »Bodi srečna.« Ob njej je stal mož. Prepoznala sem ga, čeprav ga nisem nikoli videla. Bil je njen mož, moj dedek, ki je po koncu 2. svetovne vojne izginil neznano kam. Nikoli nismo izvedeli, kje leži njegovo telo. Potem so se zvrstili pokojni strici. Bratranec, ki je zaradi bolezni jeter umrl pri devetintridesetih letih, njegova sestra, ki ni prenesla teže življenja in je naredila samomor. Žalosten je bil njen smehljaj. Širokega nasmeha se mi je prikazala prijateljica, ki je imela kot otrok dve hudi operaciji na odprtem srcu. Vedno pozitivna, z globoko vero v Boga, je prizadevno dokončala šolo za katehetinjo. Ni zapustila otrok, saj so ob rojstvu imeli srčno napako in niso preživeli. Štiridesetletna je odšla k Bogu. Prihajali so mladeniči, ki so vzeli prevelik odmerek mamil. To so bili sošolci mojih sinov, otroci mojih prijateljev. Preveč jih je odšlo. Pa mladi, ki so končali komaj začetno življenje v avtomobilskih razbitinah. Prišla je, s solzami v očeh, dobra prijateljica, ki je imela multiplo sklerozo. Kot otrok je pretrpela veliko hudega. Bežala je pred pijano in nasilno mamo, dokler je niso dali v rejništvo, kjer so jo topli, izkoriščali in zlorabljali. Delati je začela v tovarni s petnajstimi leti. Potem je mirno živela z možem in s svojo boleznijo. Na začetku junija se nekega ponedeljkevega jutra ni več prebudila. Nato se mi je prikazala majhna jajčasta svetloba, v kateri je bil nerazvit otročiček. Pred leti sem imela spontani splav. Oblile so me solze, ko sem za hip uzrla prelepo deklico s pšeničnimi skodranimi lasmi in velikimi temno modrimi očmi. Nežen obrazek je imel poteze mojega moža. Šepetaje me je poklicala: »Mamica!« In neverjetno, okrog nje se je smukal moj ovčar Rex. Rahlo je poskakoval, se je dotaknil s smrčkom, v gobcu pa je držal kamenček, ki ga je spustil na tla pred njo v pričakovanju, da se bo z njim igrala igro *prinesi*.

Nenadoma sva se znašla v soju mlečne mesečine, ki je modrikasto obarvala vse, česar se je dotaknila. Luna se je spuščala na zahod. Zvezde so izgubljale sijaj. Nežno sem pristala na spalki in z mirom v srcu opazovala, kako se sveti Francišek lebdeč oddaljuje, razblinja in blede. Potopil se je v neskončno globino nočnega neba, a občutila sem ga vsepovsod okrog in v meni.

Nad Monte Subasiom se je nebo rahlo svetlilo in obarvalo z nežno blede rumeno. V pričakovanju krvavo rdeče zarje sem se zavedala resnice: ljubezni do vseh in vsega.

Razstava 30 let Duha Assisija potuje po Sloveniji

P. Janez Šamperl

Spominska pregledna razstava, ki so jo pripravili bratje v Sacro Conventu v Assisiju, je obogatena z dogodki v Duhu Assisija v Sloveniji. Je kronološki pregled tridesetletnega dogajanja, izpostavljena pa je tudi povezanost Slovenije in Slovencev z Duhom Assisija.

Razstava nas želi spomniti na veliko ekumensko molitveno srečanje pred 30 leti, ko je Janez Pavel II. v Frančiškovo mesto Assisi povabil predstavnike različnih religij, da bi molili za mir na svetu. Prvo srečanje je odprlo pot in ponudilo možnost, da prav vsaka religija opusti vsakr-

šno fundamentalistično skušnjava in stopi v dialog. Po prvem srečanju je sv. papež med drugim dejal:

*To, kar smo danes storili v Assisiju,
ko smo skupaj molili in pričevali
o naših prizadevanjih za mir,
uresničujmo vsak dan svojega življenja ...
V tem je večno sporočilo Assisija,
nauk svetega Frančiška,
utelešenja tega ideala, ki navdušuje tudi nas.*

Verstva nimajo politične moči, da bi uveljavila mir, imajo pa veliko duhovno in moralno moč, da z dialogom, s prejetim in danim odpuščanjem rušijo zidove, ki ločujejo, in gradijo mostove, ki povezujejo. Za to so si v preteklih tridesetih letih prizadevali papeži, drugi verski voditelji in Frančiškovi bratje. Še več, Duh Assisija se širi povsod po svetu.

Razstava je bila najprej v galeriji Družina v Ljubljani. Trenutno je na ogled v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuju, potovala pa bo še v Piran, na Brezje in v druge kraje.

Če želite, da razstava obišče tudi vaš kraj oziroma vašo župnijo, sporočite v uredništvo.

ABC duha Assisija

Janja Ahčin

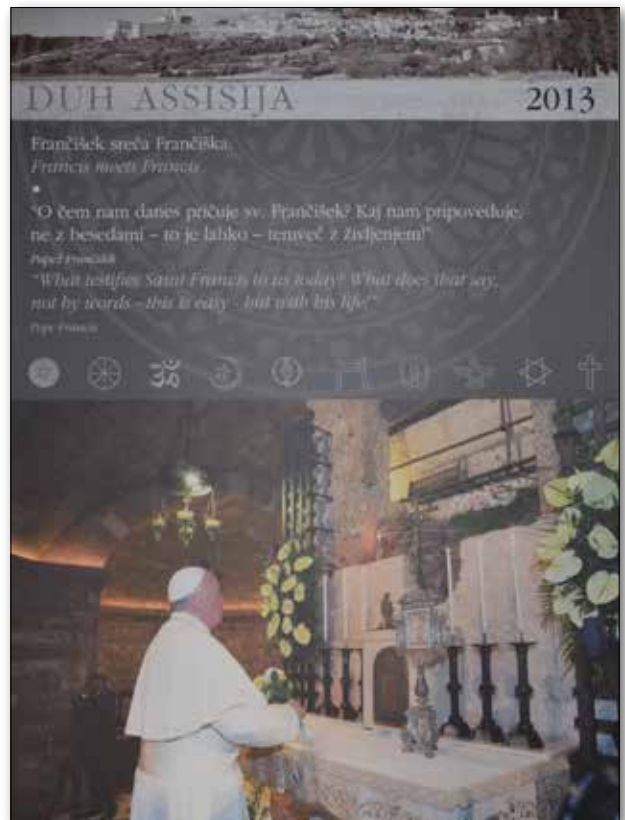
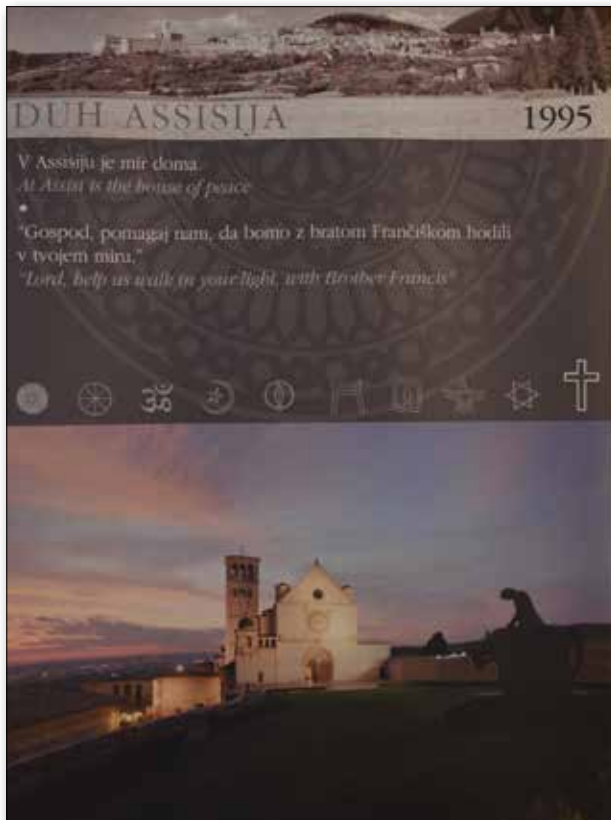

Pred dvema letoma je bilo p. Janezu Šamperlu po Božji milosti dano narediti „asiški korak“. Tako je knjiga z naslovom DUH ASSISIJA nastala prav ob izviru, v Assisiju, poleg groba sv. Frančiška, v svetem samostanu. Z velikim veseljem je zapisal vse, kar je tukaj videl in doživel. Ta knjiga je nekakšen ABC duha Assisija, ki bo vsem, ki že živimo v duhu Assisija, utrdila duhovni korak, tistim, ki se z njim prvič srečujejo, pa bo kažipot in popotnica.

V knjigi bomo našli odgovor, kaj je duh Assisija. Zibelka duha Assisija je duhovnost sv. Frančiška, njegova dialoška drža, njegovo spoštovanje bližnjega in stvarstva, njegovo vesoljno bratstvo. Premagal je strah, se sklonil h gobavcu in ga nežno objel. Ker se je pustil objeti Bogu, je zmogel objeti gobavca in sebe. V duši je doživel neizmerno radost bivanja – radost srečanja. Postal je resnični brat bližnjemu, ne le v besedah, ampak v dejanjih. Spoznal je, da ni miru brez temeljitega spreobrnjenja srca. Nihče miru ne more dati, če ga ni prejel in živel. P. Janez piše: »/G/rešimo pa prav v ozkem krogu, tam, kjer je naš delež za mir odločujoč – to je najprej naše srce, naša družina, delovno mesto, župnija. Tu je naš delež odločilnega pomena.« Duh Assisija je življenjska drža, ideal, ki

ga je sv. Frančišek zapisal na začetku Vodila: »Bratje naj živijo evangelij ...« P. Janez piše: »Duh Assisija nas kliče k prvinski Frančiškovi drži, da bi povsod tam, kjer je naš delež odločilnega pomena, prinašali evangelijski kvas.« Post, molitev, pokora, ponujeno in prejeto odpuščanje ter brezpogojna ljubezen so sredstva, ki spreminjajo človekovo srce in pomagajo graditi mir.

Knjiga nam kaže pot, kako konkretno živeti duh Assisija v domačem okolju. »S kakšno lahkoto z eno besedo, s pogledom, kretnjo porušimo most do bližnjega in koliko nas stane, da ta most zopet zgradimo, da izrečemo čarobno besedo oprost. Zvečer, pri spraševanju vesti, bomo v dnu duše začutili, kako izjemno dragocen je mir, kako velik dar je od Boga. Človek, kaj pa imaš, česar nisi prejel?« Morda se nas bodo vsaj malo prijele zapovedi o miru v duhu Assisija, deset jih je. Peta zapoved govori o tveganju za mir. P. Janez piše: »Ceno miru je izkusil Frančišek, ko je za mir svojega srca tvegat spor z lastnim očetom. V molitvi je našel mir s samim seboj, da je tvegat spor z očetom, pogumno stopil predenj in mu vpricho škofa vrnil vse njegovo imetje.« Tvegat je tudi papež Janez Pavel II., ko je 27. oktobra 1986 v Assisi povabil pred-

stavnike vseh velikih religij, da so skupaj molili za mir. Sv. Frančišek je ob koncu svoje poti dejal bratom: »Jaz sem svoje izpolnil, naj vas pouči Kristus, kaj morate storiti vi.« Tretji del knjige govori o častitljivih koreninah, iz katerih raste duh Assisija. Papež Benedikt XVI. je dal prejšnjim srečanjem duha Assisija novo razsežnost, povabil je tudi neverujoče. Papež Frančišek, ki je že s svojim imenom dal novega vetra v jadra duha Assisija, nas sprašuje: »Kaj nam sv. Frančišek sporoča danes? Kaj nam govori – ne z besedami, to je lahko, ampak z dejanji?« Na prvem mo-

litvenem srečanju je papež Janez Pavel II. izrazil svojo srčno željo: »Močno želim, da duh Assisija ne bi ugasnil, ampak da bi še bolj osvajal ljudi, vžgal v njihovih dušah željo po srečanju in spoznavanju vesoljnega bratstva po zgledu, ki sta nam ga podarila sv. Frančišek in sv. Klara.«

Ta knjiga je kakor poleno, da duh Assisija med nami ne bo ugasnil. Je kakor oljenka, ki naj razsvetli temine naših src in medsebojnih odnosov. Kaže nam pot, da bo Ljubezen bolj ljubljena.

Frančiškovo pismo vsem kristjanom – prvo pravo Vodilo OFS

P. Martin Gašparič

majo Božjega Sina, ki je resnična Očetova modrost. O njih je rečeno: »Vsa njihova modrost je izginila« (Ps 106,27); in: »Prekleti so, kateri odstopijo od tvojih ukazov« (Ps 118,21). Vidijo in spoznajo, vedo in delajo zlo in sami vedoma pogubljajo duše. Spreglejte, slepi, prevarani od vaših sovražnikov: od mesa, sveta in hudobnega duha, ker je telesu prijetno delati greh in grenko služiti Bogu! Vse zablude in grehi prihajajo in izhajajo iz človeškega srca, kot pravi Gospod v evangeliju (prim. Mr 7,21). In ničesar nimate na tem svetu in tudi ne v prihodnjem. In mislite, da boste dolgo imeli v posesti ničevosti tega sveta, toda motite se, ker bo prišel dan

Uvod

Pozitivnemu delu Frančiškovega pisma vsem kristjanom (predstavili smo ga v prejšnji številki) sledi tudi negativni del pisma o tistih, ki ne delajo pokore, ker se ne hranijo s Kristusovim telesom in krvjo. Tem slepim, ki so prevarani od sovražnikov, tj. »od mesa, sveta in hudobnega duha«, Frančišek ne more zagotoviti ničesar dobrega ne na tem ne na onem svetu. Predoči jim žalosten konec, pekel, kjer bodo trpeli muke brez konca.

Spodbuda spokornim bratom in sestrám (drugi del)

II. O tistih, ki ne delajo pokore

Vsi tisti in tiste pa, ki ne delajo pokore in ne prejema teles in krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa ter se predajajo zablodam in grehom in hodijo za zlim poželenjem ter strastmi svojega mesa in ne spolnjujejo, kar so obljubili Gospodu, marveč telesno služijo svetu z mesenimi željami in z naporci sveta ter skrbmi tega življenja, te drži (v svoji oblasti) hudobni duh, čigar sinovi so in opravljajo njegova dela (prim. Jn 8,41). Slepi so, ker ne vidijo resnične luči, to je našega Gospoda Jezusa Kristusa. Nimajo duhovne modrosti, ker ni-

in naznanila bo ura, za katero ne mislite, zanj ne veste in vam je neznana. Telo slabi, smrt se približuje in tako umrete grenke smrti. Kjerkoli, kadarkoli in kakorkoli umre človek v smrtnem grehu brez pokore in zadoščenja, če more zadostiti in ne zadosti, hudič ugrabi njegovo dušo iz telesa ob takšni grozi in stiski, za kakršno ne more nihče vedeti, razen kdor to izkusi. Vsi njihovi talenti, oblast, znanje in modrost, o katerih so mislili, da jih imajo, vse to jim bo odvzeto (prim. Lk 8,18; Mr 4,25). Kar imajo, zapustijo svojim sorodnikom in prijateljem in oni vzamejo in razdelijo njihovo premoženje in potem govorijo: Naj bo prekleta njegova duša, ker bi nam bil lahko dal in pridobil več, kakor je v resnici pridobil. Telo požrejo črvi in tako so pogubili telo in dušo v tem kratkem življenju in bodo v peklu, kjer bodo trpeli muke brez konca. Vse tiste, ki jih bo doseglo to pismo, prosimo v ljubezni, ki je Bog (prim. Jn 4,16), da zgoraj navedene prijetno dišeče besede našega Gospoda Jezusa Kristusa z Božjo ljubeznijo dobrohotno sprejmejo. Tistim, ki ne znajo brati, naj to pogosto bere kdo drug. In naj to pri sebi ohranjajo s sveto dejavnostjo do konca, saj so te besede duh in življenje (prim. Jn 6,64). Kateri se tega ne bodo držali, bodo morali dati odgovor na dan sodbe (prim. Mt 12,36) pred sodnim stolom našega Gospoda Jezusa Kristusa (prim. Rim 14,10).

Božična zgodba

Pripravlja Urška Poslek

O vsem tem se župnik Andrej rad pogovarja s starši pri krstu. Mamicam pove, kako srečne so, ko lahko dan in noč gledajo oči svojih otrok in v njih odkrivajo odsev Božje lepote. Vsako jutro gre Andrej na sprehod k cerkvi, ki stoji sredi gozda na bližnjem hribu. Prve ure dneva posveča premišljevanju, v molitev pa zajema svoje župljane. Vedno se ustavi ob križu, z dotikom spoštljivo pozdravi Križanega in mu izroči v varstvo trpine, prosi pa ga tudi, naj obilo blagoslovi vse mamice, ki pričakujejo otroke.

Živo se spominja deklice Lucije. Pozna njeno skrivnost. Zanj je že bila podpisana smrtna obsodba, ki bi jo bilo treba samo še uresničiti. Strašno dejanje je preprečila – kdo drug kot njena mlada mamica Milena.

Jezusovo rojstvo je zgodba o ljubezni, milosti, upanju, odpuščanju, veselju in radosti, o Jezusu, Božjem sinu, ki je vse to poosebljal. Naj bodo takšni tudi letošnji prihajajoči božični prazniki v krogu naših družin. Tokrat sem pripravila zgodbo, ki je za nekoliko starejše otroke, lahko pa tudi za mlajše. Priporočljivo je, da se o zgodbi starši pogovorite z njimi.

Duhovnik Andrej ima rad otroke. Že iz otroštva se spominja, s kakšnim veseljem je poslušal ostarelega župnika, ki je ob sliki Jezusa med otroki razlagal mladim glavicam, da jih ima Jezus zelo rad in kako je Jezus okregal svoje bradate učence, naj ne branijo otrokom prihajati k njemu. Poparjeni učenci so morali iti naprej, Jezus pa je sedel na kamen. Otroci so počepnili okoli njega – najmlajšega je vzel celo v naročje – in začel jim je govoriti o dobrem nebeškem Očetu. Otroci imajo nekaj, kar so odrasli izgubili. Imajo čist, nedolžen pogled. Človek bi kar naprej gledal v otroške oči. Ob pogledu nanje se duša umiri tudi po največji razdraženosti. Otrokov oči vidno razodevajo resnico, da smo ustvarjeni po Božji podobi. Pravijo, da je na svetu veliko surovosti. Ni čudno, ko pa ljudje nimajo več radi otrok. Vedno manj jih je in vedno manj je otroških pogledov, ob katerih bi se ljudje ustavljali. Otroci, ki so s svojimi očmi veliki pričevalci za Boga in Božjo stvarnost, so največje bogastvo za svet. Po njih se tudi danes razodeva Bog.

Mileno je župnik Andrej spoznal, ko je bila še otrok. Znano mu je bilo, da se je vsako leto nadvse veselila božiča in seveda jasic, tistih malih v domači hiši in velikih v župnijski cerkvi. V kot dnevne sobe so jih postavili pod smrečico, ki jo je oče prinesel iz bližnjega gozda pred svetim večerom. Mah so nabrali že v začetku adventa. Jaslice je delala vsa družina. S posebno pozornostjo so naredili votlino. Vsako leto je bila malo drugačna: enkrat iz korenin, drugič iz lubja, včasih iz kamnov. Hlevček je bil središče jasic. Vanj so najprej položili vola in oslička, potem sta prišla na vrsto Jožef in Marija. Najstarejša hčerka Anica je imela čast, da je položila na slamico Jezuščka. Z blagoslovljeno vodo so pokropili hišo, ugasnili luč in v sobi se je naselilo skrivnostno praznično počutje. Zazdelo se jim je, kot da so tudi sami v Betlehemu in so priče svetemu dogodku. Zmolili so, zapeli, nato pa šli vsak k svojemu večernemu opravilu. V sobi je ostala le najmlajša, Milena. Nihče ni vedel za njeno skrivnost. Župnik Andrej ji je nekaj dni prej podaril kipec malega Jezusa. Skrbno ga je shranila v svoj predalček. Zdaj, ko je bila sama, je prišel njen trenutek. Vzela je svojega Jezuščka in ga položila poleg tistega, ki je že bil v jasilih. Tako se ji je uresničila tiha želja, da je tudi ona storila to, kar je prej naredila njena starejša sestra. Dolgo se je v tistem večeru predajala neizmerni sreči. Svoje veselje je povezovala z Marijino srečo in gledala njen mili obraz, poiskala je Jožefa in v njegovih očeh zaznala skrb,

ki jo prevzema za družino. Vzljubila je pastirčke, ki so svojimi darovi prihiteli k jaslicam. Njene misli so bile pri Jezuščku, ki ga je pravkar položila v jasli. Doživetje jo je utrudilo in vsa srečna je mirno zaspala. Po opravljenem delu se je družina vrnila v hišo. Ob jaslicah je spala Milena in se smehljala. Stegnjena ročica je

kazala proti votlini, kot da bi hotela povedati: »Poglejte, kje je vir moje sreče.« Presenečeni so bili, ko so ob votlinici zagledali še enega Jezuščka.

Čas je hitro mineval. Milena je odrasčala. Z drugimi otroki je hodila v šolo, se igrala s prijateljicami, vsako leto pa je z enakim veseljem in hrepenenjem pričakovala božične praznike. Zdaj ni več delala jaslic samo doma, ampak tudi v župnijski cerkvi in sodelovala pri pripravi polnočnice. Tako pristrčno so otroci peli in igrali, da so ljudje zahrepeli po miru, ki so ga angeli oznanjali na betlehemske poljanah. In po zavezanosti življenju. Ta je Mileno spremljala že od otroških let. Začutila jo je prav ob jaslicah, ko je občudovala Marijo in Jožefa, ki sta Otroku omogočila življenje v nemogočih razmerah. Nikoli, nikoli ne bo dovolila, da bi njen otrok moral umreti, še preden bi se rodil, četudi sliši, da to delajo nekatera dekleta in žene.

Milena je odrasla v lepo dekle. Prišla je v dobo, ko mladega človeka preplavijo silna ljubezenska čustva. To ni nič slabega. Bog tako hoče. V zadnjem letniku srednje šole je Milena začutila, da ni več sama. Pod srcem je zaživel bitje, ki je želelo živeti. Ob tem spoznanju so Mileni klecnila kolena. V trenutku se je zresnila. Zamišljena je iskala samotne koticke, kjer bi lahko pretehtala svoj novi položaj. Načrti o prihodnosti so se podirali kot domine. Ali bo lahko maturirala? Po vodi bo splaval študij na fakulteti, če bo ohranila otroka. V njej se je začel strašen boj. Ali naj stori tako, kot bi storilo marsikatero drugo dekle? Neprespanske noči, začetne slabosti in duhovni boji so vedno bolj brazdali njen obraz.

Zaupala se je prijateljicam. Nekatero so hitro našle rešitev: »Splavi! Kaj bolj pametnega pa sploh lahko narediš?« Teh nasvetov ni mogla sprejeti. Pomislila je na božične večere svojega otroštva. Tisti Jezušček, ki ga je položila k jaslicam, ji je kar naprej prihajal pred oči. Kako je bilo Mariji, ko je pod srcem nosila otroka. V neprespanskih nočeh je zaslutila, kakšni boji so divjali tudi v Njej, ko je že pred poroko spočela od Svetega Duha. Marija ji je bila v takih trenutkih zelo blizu. Svojo usodo je začela

izročati v njene roke in jo prosila za pomoč. Potem pa se je prikradel skušnjavec: »Bodi vendar pametna! Kaj boš zapravljala najlepša leta, ko je tako preprosto! V miru boš končala šolo, ljudje te bodo še naprej imeli za pametno punco. In staršem ne boš delala sramote ... Malo boš potrpela in vse bo rešeno.« Takrat je zaslutila, da ji te besede prišepetava hudobni duh. Pomislila je na kralja Heroda, ki je iskal božje Dete, da bi se ga znebil. Vojaki so po Betlehemu in okolici morili otroke. Presunljivi kriki so odmevali tudi v Mileninih ušesih. Prebudila se je iz strašnih sanj. Obrisala si je potno čelo, zakričala je: »Proč, hudič! Izgini mi izpred oči, Herod, krvoločni ubijalec.« Po eni takih težkih noči je v Mileni dozorela odločitev: »Rodila bom tega otroka.« Obiskala je zdravnika in mu razodela svoj položaj v upanju, da ji bo stal ob strani z nasveti. Opravila je test, ki je samo potrdil, kar je dobro vedela. Zdravnik je hladno pogledal izvid, vzel v roke pisalo in začel pisati. Popisani list je potisnil proti Mileni. »Kaj pa je to?« je vprašala. »Ja, napotnica za splav, vendar,« ji je odgovoril, kot da je pravkar napisal recept za aspirin. »Jaz nisem prišla po napotnico!« Kmalu zatem je storila dejanje, vredno žene. Raztrgala je smrtno obsodbo in jo vrgla v koš. »Kako naj ubijem tistega, ki je spočet v ljubezni?« je rekla osuplemu zdravniku in odšla iz ambulate. Napravila je najlepše dejanje v svojem življenju. In odrasla.

Župniku Andreju je nekega popoldneva odkrito povedala o svojemu stanju. Očetovsko jo je poslušal. Nobene pridige, nobenih očitajočih besed ni slišala iz njegovih ust. Dal ji je roko in ji zagotovil, da je vesel njene odločitve. »Bog bo poskrbel, da bo prav zate in za otroka. Vsako rojstvo je znamenje, da Bog še ni pozabil na človeštvo,« ji je rekel v slovo. Pomirjena je šla domov. Modri starši so spoznali, da morajo hčerki stati ob strani. Milena se je skrbno pripravljala na rojstvo svojega otroka. Prebiral je priročnike, obiskovala tečaj. V pomoč ji je bil tih pogovor z Bogom. Njemu je zaupala svoje skrbi.

Rodila je pred zimo. Mala Lucija, tako so jo krstili, ji je pomenila vse. Neprespanske noči in duhovni boji so bili poplačani v otroku, ki ga je privijala k prsim. Prve snežinke so nakazovale, da prihaja njen najljubši praznik. Zadovoljna je opazovala posteljico, kjer je ležala njena punčka. Popoldne se je prevesilo v večer. Navidez običajen dan. Kot bi se utrnila zvezda z neba in prinesla nekaj novega, saj se je začel adventni čas, čas pričakovanja, ki naznanja Jezusov prihod.

Prišel je božični večer. Tokrat je bil nekaj posebnega. Imela je žive jaslice. Pogled ji je od otroka odšel k Mariji, Jožefu in Jezusu v jaslicah. Hvaležen je bil ta pogled.

Na praznični božični dan pripravi župnik Andrej blagoslov otrok. Matere in očetje prinesejo vsako leto k jaslicam svoje otroke, da prejmejo božični blagoslov. Prišla je tudi Milena s svojo Lucijo. S tresočo roko se je duhovnik približal glavi. Na čelu ji je napravil križ. In glej, čudež. Otročiček je odprl oči. Župnik Andrej je ostrmel. Nebeška lepota je posijala iz njih.

Slovo fatimske Marije romarice

P. Martin Gašparič

Kot zadnja je bila fatimskega obiska deležna Ptujška Gora. To je bil nepozaben dan in dogodek ob jubileju Božjega usmiljenja, 13. oktobra 2016. Fatimsko romarico so poleg domačih župljanov prišli pozdravit – počastit in se od nje poslovit številni verniki iz različnih krajev Slovenije, ki jih je od cvetoče pomladi do hladne jeseni presveta Gospa obiskala. Pred njene noge so položili svoje prošnje in zahvale kot izraz globoke vdanosti in zaupanja Božji Materi. Bogato molitev s pričevanji je poldrugo uro pred sklepno mašo oblikoval Odbor za posvetitev JMS. Nadškof Alojzij Cvikel, ki je vodil sv. mašo – ob njem pa so bili še upokojeni nadškof Marjan Turnšek in številni duhovniki – je sklenil pridigo z besedami: »Kot je te dneve svojega obiska na našo Cerkev in na naša občestva razlivala svoj materinski blagoslov, tako nas bo spremljala tudi v prihodnje, kot o tem lepo pravi pesem, s katero sem začel razmišljanje: *Ne bom zapustila vas čredica mila. Za vas bom prosila, oј zbogom preljubi.*«

Hvala, fatimska Gospa, za tvojo materinsko skrb! Ti si nas pripeljala k Jezusu, Jezus pa nas želi pripeljati k Očetu.

Nekaj prošenj in zahval romarjev – izrazov vdanosti in zaupanja fatimski Mariji

Fatimska Marija! Pozdravi in ohrani nas zdrave na duši, telesu, razumu, umu. Pomagaj nam živeti zdravo, srečno. Brina, Barbara, Jožica

Pomagaj mi urediti pravdne in premoženjske zadeve. Jožica

OSEBNA POSVETITEV

Jaz, Jana Magdalena Kolarič, se popolnoma posvetim Marijinemu brezmadežnemu srcu in izberem sveto Marijo Magdaleno za svojo duhovno mater. Želim nadaljevati svojo duhovno pot v molitveni skupini svete Marije Mag-

dalene, spokornice, da bi v skladu s svojimi stanovskimi dolžnostmi kar najpopolneje živela evangelij. Želim moliti za obnovitev magdalenskega reda v Studenicah in po njegovih namenih. Želim vedno in povsod oznanjati vstalega Gospoda Jezusa Kristusa in vero v naše vstajenje.

Mati Marija. Prosim te še naprej za telesno in duševno zdravje tudi vseh mojih družinskih članov, žene Marije, naših otrok in pa da z ženo postaneva zopet eno, lepi odnosi z otroki, da se skupaj borimo in speljemo pot, uredimo okolico, postavimo kapelico Tebi in tvojemu sinu Jezusu. Stanislav H.

Hvala za mir! Daj mir in ljubezen tudi vsemu svetu! Hvala, ker si nas obiskala. Želim ti obisk nekega dne vrniti! Ana

Marija, pomagaj mi, da bi bila s Katarino skupaj srečna.

Ljubljena Mati Božja iz Fatime, Ptujške Gore, Brezij ... prosim za nas, grešnike, za ves slovenski rod, da se spreobrne in ostane v domači veri. Hvala ti, Mamica.

Presveta Devica Marija, fatimska Gospa, izprosi naši domovini Sloveniji mir, ljubezen med vsemi prebivalci, razumevanje, svetost vsem našim družinam, spreobrnjenje vsem, še posebej naši mladini, Hvala ti, Marija!

Marija, prosim za spreobrnjenje v naši družini in da bi sprejeli zakramente naši vnuki in otroci, za zdravje Miheleline družine in Božje varstvo, za molitev v družini in pri sorodnikih, za duhovne poklice. Marija

Mati Marija, prosim za rešitev glede bazne postaje. Škodljivost glede sevanja. Hvala!

Mati Marija, prosim usmiljenja za sebe, grešnika, pri svojem sinu Jezusu, našem Odrešeniku.

Sveta Marija Fatimska, prosim te za vse bolne domače in iz skupine združenja Marije Pomočnice. Tudi za naše ve-roukarje in mlade, da bi ostali verni in se oklepali Boga.

Prosim za zdravo pamet in razum, za vse sosede, s katerimi se srečujem, za mir v naših srcih in v družinah in naši domovini, da bi mladi delali in se učili in molili.

Hvala, Marija, za vso tvojo dobroto in usmiljenje. Prosim te, varuj nas in vse naše župnije, naše družine in duhovnike.

Mati Marija, prosim, pomagaj mi najti pravo pot – tudi jaz si želim Božjega kraljestva.

Marija, prosim za spreobrnjenje svoje družine.

Draga Marija, še enkrat, da bi potovala po Sloveniji. Hvala za vse milosti!

O Marija, Mati moja. Prosim te za ozdravljenje Davida, za razsvetljenje Svetega Duha, za modrost mišljenja, za veselje do življenja in posluh vere, predvsem otrok. Za zdravo pamet in medsebojno spoštovanje. Prosim te za milost vere.

Želim si, da bi bil uspešen v šoli in da bi bili v družini vsi zdravi. Miha

Fatimska Mati Božja, tukaj na Ptujsko Goro sem prišla kot romarica. Tvoja milostna podoba mi seže globoko v srce. Ti toliko pri Bogu izprosiš. Zato te prosim za vsa tista hrepenenja, ki jih ti vidiš, ko veš, zakaj sem prišla. Za vse domače, tiste, ki te ne poznajo, in vse, ki sem jih prinesla v srcu s sabo. Mogočna Kraljica. Boštjanova družina

Draga Marija, mamica nebeška. Prosim za spreobrnjenje sina, za osvobojenje od zasvojenosti. Hvala.

Naša mati neba in zemlje. Prosim te za ozdravitev svojih oči in ustnic, saj bi te še rada slavila in častila, te gledala v tvoje prelepo obličje. Prosim te, Marija.

Draga Marija, spregovori moji ženi na to ranjeno srce, da sva midva določena za skupaj, veže naju zakrament sv.

zakona. Da bi služila kot žena, da bi si zelo dobro uredili naš dom in da bi se otroci radi vračali k nama. Stanislav H.

Draga Marija, prosim te, da se dotakneš tudi moje hčerke Natalije, da bi se znala obračati k tebi. Prosi Sina, da bi ji dal meseno, mehko srce. Hvala za njen poklic. Pomagaj ji v prihodnosti. Prosim za njeno družino. Hvala!

Fatimska Marija, iz srca te prosim za uspešen študij vnukinje. Iskrena hvala!

Draga mati, prosim za svoje otroke in vnuke, za moža, za sebe, za zdravje, za mir v družini in bližnje v okolici in za sovražnike. Bodi naša priprošnjica.

Draga mati, prosim te za tvoje varstvo, za pomoč v samotni in žalosti, ko sem tako zapuščena od vseh. Prosim, moja mamica, izprosi mi pri svojem Sinu moči, zdravje in razumevanja z mojo svakinjo in njenimi otroki. Blagoslovi mene in vse moje drage.

Za Petro, ki je noseča, te prosim.

Mati Marija, tebi priporočam vse stanovalce Kosovelove in podjetja Linea. Ti veš, kaj potrebujejo. Prosim, reši (nas) odvisnosti od alkohola in opravljanja in da skrbijo za svoje notranje življenje. Priporoči jih svojemu svetemu Sinu.

Marija, prosim za odpuščanje vseh grehov, kar sem jih storila.

Marija, prosim te, izprosi pri Bogu, naj se zgodi Božja volja z mano.

Duh Assisija in Podaj MI Roko na Viču

Emanuela Eduard, mednarodna delegatka in članica Narodnega sveta FO in FRAMA Slovenije

V soboto, 5. 11. 2016, smo se na deževen, a vseeno prelep dan srečali člani Frančiškove družine. Bilo nas je tudi kar nekaj predstavnikov Frančiškove mladine ali FRAME iz različnih regij Slovenije.

Imeli smo prav poseben program, ki ga je s svojo zanimivo katehezo in predavanjem popestril br. Jaro Knežević. Dotaknili smo se letošnje poslanice papeža Frančiška o usmiljenju, ki se je zelo lepo povezovala z našim srečanjem Podaj mi roko in z molitvijo za mir z naslovom Premagaj brezbržnost in osvoji mir. Najbolj sem se nasmejala pri delavnici, kjer smo uprizarjali priliko o usmiljenem Samarijanu. Vsaka skupina je predstavljala dnevniški zapis določene osebe iz zgodbe.

Ta deževna sobota mi bo ostala v toplem spominu, saj sem se počutila zelo domače in sprejeto pri skupni sveti maši, kjer smo bili vsi kot ena velika družina pred Bogom, svojim Očetom. Vsakič sem v srcu začutila žareč občutek medsebojne in medgeneracijske ljubezni, ko sem ujela ljubezniv nasmešek starejših ljudi iz FSR-ja, ob katerem sem se zavedla, da bodo nam, mladim vedno v oporo in pomoč. ;)

»In bil sem usmiljen z njimi.«

Nekaj misli iz predavanja p. Janeza Šamperla na Viču (5. 11. 2016)

Frančišek od začetka ni maral gobavcev, ogibal se jih je v velikem loku. A nekega dne je srečal enega. V Frančiškovem srcu se je zgodila prava drama. Sestopil je s konja, ga objel in poljubil. Nedvomno se je dolgo pripravljaj za ta korak. Ko ga je končno naredil, je začutil prelom, spreobrnjenje, novo spoznanje. Takrat zazna novo bivanjsko držo in doživi izjemno veselje, ki ga stalno spremlja – sladkost za dušo in telo ...

Frančišek ob srečanju z gobavcem začuti svobodo Božjega otroka. Zave se, da nič ni njegovo, ampak je vse Božje – tudi gobavci so Božji, zato jih sprejme za brate in je usmiljen z njimi. Sprejme jih, ker so bratje v Bogu. To je duh Assisija, to je življenjski model, ki ga je v Assisiju živel Frančišek. Vse delam zaradi Boga, ne zaradi sebe, ne zaradi bližnjih ... Ker od Njega vse prejemam. Apostol nas nenehno opozarja: »Človek, kaj pa imaš, česar ne bi prejel!«

Bodimo pozorni na nekaj dejstev: biti usmiljen pomeni, da se moram skloniti, sestopiti s svojega prestola, kakor je

Francišek stopil s konja. Moram se prikloniti, prikloniti bližnjemu ... Priznati svojo gobavost, svojo grešnost ... Se-stopiti s svojega konja, s svojega visokega prestola oholosti, večvrednosti, domišljavosti ... Pomeni streti svoj napuh! Nič usmiljenega ne moremo narediti na svojem vzvišenem prestolu. Pri usmiljenju se moramo skloniti, zlomiti svoj egoizem, zaverovanost vase, drugače postane moje usmiljenje smešna predstava za svet. Postane smešna in žalostna predstava, ki smo ji morda lahko priče tudi v svojih redovnih skupnostih, ko s svojega vzvišenega prestola namišljenih kreposti in pravičnosti ter življenja po črki – s prestola nališpanega krščanskega in redovnega življenja, kot temu pravi papež Francišek – gledamo na brate in sestre potem, ko smo jim na njihovo srce nadeli nalepko. In tako smo daleč od teh gobavih bratov, sester.

Francišek pa gre po velikem srečanju, po tem duhovnem prelomu, po tem velikem spoznanju med gobavce. In je usmiljen z njimi. Vedno znova se sklanja, vedno znova se vrača h krščanskim bratom. Vrača se zaradi Boga, ker so gobavci Božji sinovi, ker so krščanski bratje, kakor jih imenuje. Pri usmiljenju gre za moje spreobrnjenje, ne za spreobrnjenje tistega, ki se ga usmilim! Večkrat slišimo takšno in podobno tarnanje: »Desetkrat sem mu že pomagal in mu dal, poskrbel, ... pa se ne postavi na svoje noge.« Človek, brat, sestra, ti, ki deliš usmiljenje, kaj pa daješ svojega? Kaj pa imaš, česar ne bi prejel? To, kar daješ, ni tvoje! Je Božje darilo tebi in v tebi. In to, da lahko daješ, je sad Božje dobrote. Bog ti je dal zdravje, da lahko delaš, da lahko daješ. Bog ti je dal talente, Bog ti je dal razsvetljenje ... Tega se je Francišek še kako dobro zavedal.

To je duh Assisija. To je način življenja po evangeliju, kakor ga je živel sv. Francišek in kakor ga želi živeti Francišek današnjih dni – papež Francišek. Ob obisku Assisija, ob priložnosti molitve za mir v svetu, se je v samostansko knjigo v Sacro Conventu podpisal: »Vaš brat in služabnik«.

Papež hoče in želi biti brat vsem nam, Franciškovi bratom in sestram. Še več, hoče biti služabnik. Nikakor torej gospodar ali oče, ker se močno zaveda, da imamo vsi enega Očeta, mi vsi pa smo bratje. To je duh Assisija.

Včasih se z žalostjo sprašujem, kdaj bomo Franciškovi bratje in sestre doumeli, razumeli in sprejeli to, kar je Bergoglio naredil, ko si je nadel ime papež Francišek. Kdaj bomo doumeli njegovo čudovito in čudežno potezo? Kakšno sporočilo ima za današnji čas? Kakšen izziv je to za nas, Franciškove brate? Kakšen veter je to v jadra duha Assisija? Duh Assisija je konkretno delo za mir v vsakdanjem življenju. Ne samo delo, pravzaprav nenehno odločanje za mir. Papež Francišek je v novoletni poslanici zapisal pomenljive besede: »Mir je dar od Boga in delo ljudi! Kristus nam je zapustil ta mir rekoč: 'Mir vam zapustim, svoj mir vam dam.' Ni rekel: Mir vam bom dal. Mir je torej z Božje strani že tukaj, na naši mizi. Vzeti ga moramo, vzeti in delati za mir.«

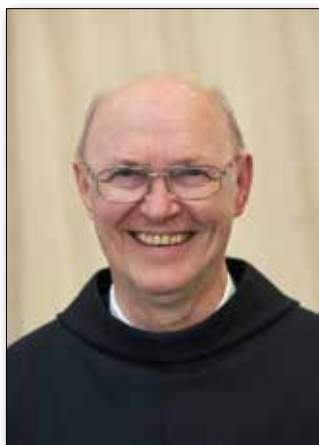
A na mizi svojega življenja imamo vsak dan tudi meč ... Tako radi primemo za meč. Beseda, kretnja, pogled, zamera in vojna je tukaj. Seveda vojna manj stane kot mir. Mir je dražji, je dragocenejši, nas stane veliko več. Kako težko se včasih odločamo za mir. Sv. Francišek je z mize življenja vsak dan jemal mir, delal je zanj, ker se je zavedal blaga: Blagor tistim, ki delajo za mir. Francišek je z mirom v srcu šel že na pot. Kako pa se na pot podamo mi? Kakšno oborožitev nosimo s seboj? Francišek doseže mir, ker ga je prinesel s seboj. Dosegel ga je na miroljuben način!

Ob koncu želim izreči tudi zahvalo Bogu in sv. Francišku za Duh Assisija, prav tako pa za 30 let vztrajnosti pri spodbujanju Duha Assisija: provincialnim ministrom, bratom iz prvega reda, škofom, ki so nas spremljali, Franciškove mu svetnemu redu, ki je nosilec tega duha Assisija v vsakdanjem okolju, sestram redovnicam, ki deležijo na Franciškovi karizmi, Franciškovi mladini in otrokom in vsem ljudem dobre volje.

Anton Ogrinc (1943–2016)

P. Danilo Holc

P. Anton Ogrinc je kot brat minorit mašniško posvečenje prejel leta 1971 v baziliki sv. Antona v Padovi. Svoje moči je v veliki meri namenjal pastoralnemu delu pri sv. Trojici v Halozah, v Piranu, v Gradcu v Avstriji, kar 25 let pa je kot župnik in oskrbnik romarske cerkve deloval v župniji Podgorje na avstrijskem Koroškem. Med tem časom je bil

lepo obdobje tudi gvardijan samostana sv. Eme v Svečah. Nazadnje je deloval v bolniški župniji v Ljubljani najprej kot kaplan in nato kot župnik. Bil je preprost in iskren redovnik, pozoren do vseh s katerimi je prišel v stik, še pose-

bej pa je imel rad minoritski red ter slovensko minoritsko provinco. Njegov odnos do duhovniškega poslanstva pa bomo lahko najboljše razbrali iz besed, ki jih je zapisal v zadnjem prispevku za provincialno glasilo Sporočila: »*Delo bolniškega duhovnika ni lahko, je pa nekaj zelo pomembnega in pozitivnega ne le za bolnika, ki zakramente sprejme, ampak tudi za duhovnika, ki mu jih podeljuje. Zavedam se, da moram v ta odnos do zakramentov, ki jih delim ali posredujem, in bolnika, ki jih sprejme, vložiti čim več duhovnosti. In prav to me bogato zadožuje. Nemalokrat bolnik izreče prošnjo: 'Spomnite se me, prosim, v molitvi ali pri sv. maši.' Jaz pa odvrnem: 'Vi pa prosite zame, da bom zmogel biti dober duhovnik (duhoven) v tej svoji službi!' In tako si pridobivam 'prijatelje', ki molijo in Boga prosijo za darove in pomoč, da bi enkrat postal takšen duhovnik, kakršnega me ti ljudje pa tudi vsi verniki potrebujejo.*«

Gospod naj ga bogato obdari za vse delo, ki ga je na svojem zemeljskem romanju opravil v Gospodovem vinogradu.

**PREŽIVI
BLAGOSLOVLJENE
TRENUTKE
V LETU 2017**

**Z BRATI
MINORITI**
minoriti.rkc.si

ROMANJE V ASSISI

Od 16. do 21. julija 2017

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti

čudovitost pristnočloveškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo za odrasle in otroke.

Voditeljja: p. Danilo Holc, tel.: 031 443 200;
e-pošta: danilo.holc@rkc.si
p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720;
e-pošta: damjan.tikvic@rkc.si

Predvidena cena:

- odrasli **150 €**
- osnovnošolski otroci **90 €**
- predšolski otroci – brezplačno

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

Minoritski samostan Matere Božje na Ptujski Gori

Ptujska Gora 40, 2323 Ptujška Gora, Slovenija
tel 02 794 42 31, faks 02 794 39 91

RAZPIS ZA MARIJAFEST 2017

ob 100. obletnici fatimskih dogodkov

Bazilika na Ptujski Gori – 13. maj 2017

Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa in samostan Matere Božje na Ptujski Gori napovedujeta trinajsti Marijafest, ki bo v baziliki Marije Zavetnice na Ptujski Gori na god fatimske Matere Božje v soboto, 13. maja 2017.

Romanje milostnega kipa fatimske Marije po Sloveniji od 12. maja do 13. oktobra 2016 je bil Marijin slovenski »misi-jon«. Na njem se je – v svetem letu usmiljenja – Bog po Mariji milostno dotaknil mnogih. Ob slovesu 13. oktobra na Ptujski Gori pa nam je »Marija romarica« na neki način odprla vrata v praznovanje 100. obletnice prikazovanj v Fatimi. 13. Marijafest, ki ga bomo obhajali ob tej okrogli obletnici, bo prav na god fatimske Marije 13. maja 2017. Zanimivost, čudovito naključje ali kaj več? To naj bo izziv, fatimska Gospa pa navdih glasbenim ustvarjalcem, da bodo Njeno sporočilo (molitev in pokora za spreobrnjenje) čim bolj približali slehernemu človeku.

Razpisni pogoji za sodelovanje:

1. Besedila morajo imeti marijansko ali drugo katoliško molitveno-duhovno vsebino, ki mora biti jasno razpoznavna. Prednost bodo imele skladbe z marijansko vsebino.
2. Skladba je lahko dolga največ 4 minute.
3. Poseben odbor za pripravo Marijafesta si pridruže pravico, da izmed vseh prispelih novih skladb izbere pet skladb, ki bodo predvajane v direktnem radijskem prenosu Radia Ognjišče.
4. Za novo avtorsko skladbo, ki bo izbrana za radijski prenos, je organizator pripravljen povrniti stroške snemanja matrice (zahteva Radia Ognjišče) in potnih stroškov do 400 evrov.
5. Tudi ostale nove avtorske skladbe, ki ne bodo izbrane za radijski prenos, lahko sodelujejo na prvem delu Marijafesta. Sodelujejo lahko brez posnete matrice (z instrumenti v živo), le da jim v tem primeru organizator ne bo kriil stroškov snemanja (tudi če izvajalec sam studijsko posname matrico), pripravljen pa je kriti potne stroške v višini do največ 200 evrov.
6. V prvem delu Marijafesta lahko izvajalec sodeluje tudi z že znano, neavtorsko skladbo. Tudi v tem primeru je organizator pripravljen kriti potne stroške.
7. Zaradi lažje organizacije organizator prosi, da izvajalec takoj po odločitvi za sodelovanje pokliče in obvesti organizatorja po telefonu: **031 438 371** (p. Tine Gašparič) ali po elektronski pošti: **minoriti.ptujaska.gora@rkc.si**.
8. Vsak, ki želi sodelovati, mora vključno do 1. marca 2017 poslati DEMO posnetek (ni potreben studijski posnetek!) svoje nove avtorske skladbe.
9. Organizator bo odločitev o izboru skladb za radijski prenos avtorjem sporočil najpozneje do 10. marca 2017.
10. Studijsko posneto glasbeno matrico za radijski prenos bo treba poslati organizatorju najpozneje do 23. aprila 2017.
11. Prispevke pošljite **na naslov:** MARIJAFEST

Ptujska Gora 40
2323 Ptujška Gora

Za morebitne dodatne informacije pokličite po tel.: 031/438 371 (p. Tine).

Ker festival ni tekmovalnega značaja, vabimo torej k sodelovanju vse, ki vam je pri srcu prepevanje hvalnic Mariji in prek nje slavljenje Boga. Z veseljem pričakujemo vaš odziv in sodelovanje pri oblikovanju tradicionalnega, že trinajstega Marijafesta.

Za organizacijski odbor:
p. Janez Ferlež

Odgovoren za Marijafest:
p. Martin Gašparič,
rektor bazilike

Na Brezmadežno, 8. decembra 2016

ROJEN SI V MENI

O, moj Gospod, rojen si v meni.
Tudi jaz sem tvoj Betlehem, tvoja revna votlina,
z nekaj prgišči slame in šibko svetlobo
tlečega upanja.
Vendar te ljubim!

Da, Jezus, tebe, ki novorojeni jokaš
v moji boleznih in nemoči,
tebe, ki si isti Bog v jaslích in na križu,
tebe hočem ljubiti z vsakim utripom srca,
z vsakim vzgibom preizkušane volje.

Hočem te ljubiti kot Marija in Jožef,
nežno in pozorno,
v majhnih, skritih dejanjih izročitve,
ne da bi zahtevala kaj več kakor to,
da mi po svojem učlovečenju in rojstvu
razvnameš ljubezen do tebe.

Amen.

Nataša Ahčin

Božja ljubezen se je v božični noči sklonila k nam vse do hleva.
Vabi nas, naj tudi mi postanemo majhni,
a bogati v nežnosti in usmiljenju do najmanjših in nemočnih bratov in sester.
Naj vam bo leto 2017 blagoslovljeno in milosti polno!

Uredniški odbor

*Matere smo,
kadar njega nosimo v svojem srcu in telesu
po božji ljubezni ter po čisti in iskreni vesti;
rodimo ga s sveto dejavnostjo,
ki mora svetiti drugim za zgled.*

Iz Franciškovega pisma vsem kristjanom